

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 26

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 18 de febrer de 1992

Tercera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 16 hores i 40 minuts.)

— Intervenció dels diputats senyors Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista UV), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Juan Antonio Montesinos García (G.P. Popular), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista UV), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista UV), Francesc Colomer i Sánchez (G.P. Esquerra Unida), Manuel Giner Miralles (G.P. Nacionalista UV), Víctor Fuentes Prosper (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Ernest Nabàs Orenga (G.P. Socialista), Joaquín Calomarde Gramage (G.P. Popular), Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista UV), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), José Vives Borrás (G.P. Popular), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista) i Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida).

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 43 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 16 hores i 40 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió amb el debat de les propostes de resolució. Comencem per la proposta 4.245, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. La senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

La primera proposta de resolució que presenta el nostre Grup pretén plantejar a debat en aquesta trona un problema que nosaltres considerem real i latent en tota la societat, el qual, efectivament, en tractar-se del tema del terrorisme concretament farem un plantejament dramàtic d'una espècie d'història de plorar, sinó simplement de plantejar una realitat, de ser sensibles a una problemàtica social que venim patint des de fa molt de temps, però que ara, en 1992, per les circumstàncies de tots conegudes, està vivint-se amb molta més intensitat, per desgràcia.

Efectivament amb aquesta proposta no volem adquirir un protagonisme, que no és el que correspon en est tema, però sí que volem transmetre eixa inquietud social i popular que dia a dia creix respecte a est tema.

La nostra societat d'alguna forma, i efectivament és un tema que està aquí i que tot el món planteja, no pot comprendre com a estes persones que han comés els actes terroristes els consideren legalment com uns delinqüents més a l'hora de fer-los complir les penes, ja que poden tenir els mateixos beneficis penitenciaris que qualsevol altre condemnat a una pena que suppose privació de llibertat.

Per això la societat, i nosaltres pensem també per convicció no per un interès puntual, demanda una duresa en el tractament penal als terroristes. Perquè en definitiva pel que estem lluitant en tot est tema és per aconseguir el benestar de tota la societat en conjunt que no té perquè pagar unes conseqüències d'una problemàtica específica, que no és el que anem a analitzar.

Efectivament, quan presentarem esta proposta no estava clar encara quina seria l'actuació concreta del Govern de l'Estat i nosaltres teníem eixa inquietud. De totes maneres, nosaltres pensem que si eixa reforma que es farà del Codi Penal serà una realitat, pensem que no està de més i que és molt important que les Corts Valencianes i el Govern valencià prenguen part en est tema—que creiem que és molt important—de la forma possible, que en aquests moments és aprovant una proposta de resolució, ja que efectivament en el debat de l'estat de la comunitat ja es va plantejar est tema.

Per tant, la nostra proposta és molt senzilla, i és d'alguna forma impedir que estos delinqüents, que estos terroristes puguin tenir eixos beneficis i que complen les penes en la seua totalitat. És una proposta crec que senzilla, clara, que demanda la societat i que, per tant, estem convençuts que aquestes Corts Valencianes la recolzaran per unanimitat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Torn en contra?
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

Consumir un breve turno en contra de esta propuesta de resolución. No obstante, agradeciendo a la señora diputada el tono en que ha intervenido cuando ya por delante ha avisado que no quería que su grupo capitalizara un tema tan dramático para todos y que suscita tanta indignación social, como es el tema del terrorismo que se ha cobrado en nuestra comunidad recientemente víctimas.

Pero creo que, ante ese tipo de atentados y ante la gravedad de la situación que el terrorismo plantea para la propia convivencia pacífica y el propio sistema democrático, creo que una respuesta adecuada es justamente la de tratar este tema con la frialdad y con la grandeza al mismo tiempo que las instituciones democráticas implican.

Y, claro, en esta concreta cuestión nosotros creemos que la propuesta de resolución presentada, que puede ser oportuna, no contiene elementos accesibles desde el punto de vista de lo que es el estado de derecho y lo que es la defensa de los valores democráticos. Y es que nos preocupa que a veces se traspase un poco la raya de lo que es permisible desde el punto de vista del mantenimiento, insisto, de los valores básicos del estado de derecho.

En la propuesta se dice que se incluya o que se trate de que las penas impuestas por delitos de terrorismo se cumplan en su totalidad. Todos sabemos que los terroristas que tienen ya penas impuestas y están cumpliendo condena en las cárceles españolas, tienen el trato y la consideración de delincuentes que han sido procesados y condenados, y por lo tanto se les aplica las penas como a cualquier otro delincuente que haya sido procesado y condenado; y, en consecuencia, tienen en la actualidad la misma regulación y las mismas normas de aplicación de reducción de penas por una serie de circunstancias, como cualquier otro delincuente procesado y condenado.

En consecuencia, no se puede aplicar en la actual situación legal una discriminación hacia ningún tipo de delincuente. Y, por lo tanto, creemos que esta redacción no es afortunada, porque está hablando de las penas que hayan sido impuestas por delitos de terrorismo.

Cosa distinta es, dentro de la lucha contra el terrorismo que el Gobierno del Estado está llevando a cabo, un problema del conjunto de la sociedad y de todas las instituciones, que en ese proceso de reforma que se ha abierto ahora con la presentación del anteproyecto de reforma del Código Penal por parte del Gobierno y que conocemos, lógicamente, no todo él sino algunas normas de la parte general y no de la parte especial, pero parece naturalmente que se apunta a un endurecimiento importante de los tipos penales, de las circunstancias agravantes, etcétera, tanto del terrorismo como de los supuestos de narcotráfico.

Creemos que esto es algo saludable en la democracia española y que será una reforma bienvenida. Independientemente de que en la aplicación de las penas puedan existir también supuestos determinados en los cuales se reserve, dentro del necesario control judicial, la posibilidad también de algunas graduaciones en la aplicación de la pena. Porque la pena, una vez que se cumple desde el punto de vista penitenciario, queda fuera de lo que es esa determinación legal del tipo penal y de esas circunstancias agravantes o de sus circunstancias especiales.

Por lo tanto, y en ese contexto en el que yo creo que hay que situar la cuestión, insisto, para mantener esos principios básicos del estado de derecho y de la propia potestad del Legislativo para poder agravar y especificar conductas delictivas que afecten al terrorismo, es por lo que hemos presentado una

transaccional, que ha sido a su vez firmada por todos los grupos, para su tramitación. Y que si su señoría considera que la transaccional que ya conoce es adecuada y puede ser aprobada, yo le rogaría que así lo manifestara para retirar la suya y pasar a votar esta transaccional.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Efectivament, com ací del que es tracta no es de debatre el tema amb profunditat, perquè efectivament crec que estem plantejant exactament el mateix, es tracta d'algunes qüestions que podríem qualificar de semàntiques i que per tant estem parlant en el mateix context, amb la mateixa inquietud de la societat, nosaltres acceptem una transaccional. Efectivament, pel que he dit al principi, perquè no volem capitalitzar aquest tema, ni volem dramatitzar-ho més del que ja és en si. I que, per tant, creiem que el que importa és una resolució unànime d'estes Corts, i, efectivament, com m'indica esta presidència, no s'ha llegit. I la proposta de resolució que quedaria és la següent:

«Les Corts Valencianes, en la seua preocupació per la violència terrorista a què està sotmesa la societat espanyola en general i la valenciana en particular, amb esta finalitat, insten el Govern valencià per tal que es dirigisca al ministeri de Justícia i mostre la seua postura favorable a la inclusió, dins del procés de reforma del Codi Penal, del principi de certesa en el compliment de les penes per delictes del terrorisme.»

El senyor president:

Si no hay objeción por parte de ningún grupo parlamentario, vamos a someter a votación la propuesta de resolución en los términos acordados por los cuatro grupos parlamentarios.

Comienza la votación.

Vamos a repetir la votación. Señor Montesinos, puede coger su tarjeta y votar desde el escaño.

Comienza la votación.

Votos a favor, 73; en contra, 5; abstenciones, ninguna. Queda aprobada la resolución.

Para explicación de voto, tiene la palabra el señor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució. I pensem, a més a més, que no ha estat una bona votació la que ha eixit hui d'aquestes Corts Valencianes al respecte de la proposta que es feia.

És clar que el nostre grup, i pensem que tots els valencians, tots els ciutadans de l'estat espanyol, estan preocupats, rebutgen i deploren absolutament l'ona de violència, les actituds de barbàrie i criminalitat d'una banda de terroristes. I està clar que nosaltres no som aliens sinó més encara estem, potser, també en la primera fila junt amb tots els altres en eixa condemna.

Però de cap manera pensem que siga ni una bona manera de manifestar eix rebuig aprovar propostes de dubtosa constitucionalitat, ni pensem que siga una bona manera de combatre el terrorisme negar qualsevol possibilitat de modificació d'actituds, que jo recordaria aquí que, per exemple, va haver-hi una persona, que es deia Yoyes, que fou assassinada precisament després d'haver modificat la seua actitud de suport a eixos plantejaments terroristes.

I el que d'alguna manera es planteja aquí el que això no

puga tornar a passar, i efectivament no ha de poder tornar a passar el que ningú puga ser assassinat per eixes coses, però sí que seria bo que passara que efectivament les persones que estan donant suport al terrorisme pogueren modificar la seua actitud. I no només seria bo que passara, sinó que seria ben desitjable.

Per tant, en primer lloc, un tractament diferenciatiu contra unes actituds delictives és de molt dubtosa constitucionalitat, i efectivament el que està plantejant-se en aquests moments de modificació del Codi Penal està tenint contestació des dels àmbits jurídics per la seua dificultat d'encaixar això en allò que és una Carta Magna que dóna drets, deures, obligacions, per a tots iguals, fins i tot per als delinqüents, també als delinqüents se'ls ha de tractar, cadascú en les seues penes, però per igual.

I després, efectivament, no pensem que de cap manera estem en això, si això s'arribara a aplicar, ajudant a evitar el problema del terrorisme. Per tant, la veritat és que nosaltres pensem que no són actituds que nosaltres puguem compartir de rebuig i d'indignació a actes que s'han produït, que es produeixen, que ens afecten de molt a prop en tots els sentits, els que han de donar lloc a respostes d'aquest estil que realment el que fan és un flac favor a la democràcia, a la constitució i a la lluita contra el terrorisme.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Señor Montesinos. (*Remors.*)

Señor Asensi, tiene la palabra el señor Montesinos.

El senyor Montesinos García:

Gracias, señor presidente.

La enmienda transaccional que mi grupo ha firmado, y en consecuencia ha votado, habla del principio de certeza del cumplimiento de las reglas.

Por supuesto que suscribimos ese principio porque hay que tener en consideración dos cuestiones: una, el tema que estamos tratando no lo dramatizamos los oradores, el tema que estamos tratando es dramáticamente en sí mismo un tema grave; segunda cuestión: los delincuentes que delinquen contra el Estado no pueden ser igualmente tratados que aquellos delincuentes que delinquen contra la sociedad por causa de la propia sociedad.

Señores, los terroristas en este país tienen declarada una guerra al estado democrático de derecho. El estado democrático de derecho, en consecuencia, basándose en ese principio de cumplimiento de las penas hasta el final, debe poder defenderse de esa manera. Y he de decir otra tercera cuestión para aquellos que tengan dudas del tipo que se han planteado ahora mismo: existen mil vías posibles para cuando se producen casos, como el que se ha citado aquí de una terrorista determinada que en un momento determinado quiso reintegrarse a la sociedad, para, a pesar de que se haya programado, o se haya legislado en el sentido de mantener las penas para todos los terroristas hasta el final de su cumplimiento, obtener las debidas gracias y las debidas garantías.

En consecuencia hemos apoyado esta transaccional porque entendemos que es una buena medida, y así lo hemos creído siempre, porque el Grupo Popular, actualmente Grupo Popular, históricamente, antiguamente, Alianza Popular, desde hace muchos años vino pidiendo este tipo de medidas para los terroristas del estado.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Pido la palabra simplemente porque este diputado ha entendido que en la explicación de voto del señor Mollà ha habido una serie de afirmaciones que contradicen lo que este diputado dijo antes en el turno en contra, y en consecuencia en base al artículo 65 del reglamento...

El senyor president:

Señor Asensi, estoy totalmente de acuerdo con usted, porque su posición no es la del señor Mollà, pero no vamos a abrir un largo debate en cada Propuesta de Resolución; por tanto, le ruego tome asiento y cada diputado tendrá una sola intervención a lo largo de todos estos debates.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

La presidència va a ser muy restrictiva con los turnos de réplicas en aras a que el debate realmente vaya por donde debe de ir.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Asensi.

Pasamos a la siguiente cuestión, que es la Propuesta de Resolución 4.247.

El señor Crespo tiene la palabra.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

La Proposta de Resolució que porta el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana és la següent: «Que el govern valencià instarà el govern de l'estat per tal que les inversions previstes en l'aeroport de l'Altet per al trienni 90/93 s'acomplisquen dintre de l'esmentat termini.»

La cuestión que hoy nos ocupa ya ha sido debatida no directamente en estas Cortes pero sí de una forma indirecta cuando tratamos el tema de la retirada de Iberia del aeropuerto de El Altet. Quiero indicar que el conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes se interesó por la cuestión a pregunta del diputado que está ahora en el uso de la palabra, y dijo textualmente que había hecho lo posible, dentro de sus competencias, ante los responsables de Iberia para que reconsiderasen la postura. Cosa que yo agradezco.

Hoy nos encontramos en un tema semejante, y sólo hay que leer o entender y valorar las propias declaraciones en prensa o en medios de comunicación del señor director del aeropuerto indicando que a ese aeropuerto —a su juicio, y él entenderá posiblemente de este tema lo suficiente, que para eso es el director— le hace falta una nueva torre de control, y le hace falta una terminal de carga, así como una ampliación y mejora de la zona de llegadas, de salidas, de mostrador, de atención al público, etcétera. O sea, una serie de servicios dentro de la propia terminal.

Por otra parte, para darse cuenta de la importancia de nuestro aeropuerto del Altet hay que decir que está sobre los 3 millones de pasajeros al año, aproximadamente. En cierto momento subió de esa cifra, el propio director del aeropuerto dice que puede llegar a 3.200.000, 2.700.000 pasajeros brevemente. Luego estamos en cifras rondando los 3 millones, y con optimismo en los 3.200.000, como decía antes.

Bien, aquí lo que se observa es que el abandono de Iberia

está produciendo también el abandono de otras compañías, y se rumorea porque no es cuestión cierta, que la compañía holandesa KLM pudiera también dejar de prestar sus servicios entre Amsterdam y Alicante.

Por lo tanto, el estado que tenía un plan, que tiene un plan, de inversiones en dicho aeropuerto, desgraciadamente en el trienio 90/93 —o si se quiere contar desde el 89, no importa, es un cuatrienio—, en donde se empezaron y se anunciaron una serie de inversiones, la mitad de ellas prácticamente que vienen de Europa, no las ha cumplido. Claro, evidentemente no hemos acabado el trienio y puede cumplirlas, pero al ritmo que va esta inversión en el aeropuerto del Altet es evidente que no se van a cumplir, si se sigue ese ritmo.

Entonces, nuestra preocupación es potenciar este aeropuerto que ya ha sufrido un primer golpe con la desaparición de los servicios de Iberia, y ponerlo en condiciones de poder competir dentro de la red de aeropuertos españoles.

Ya no quiero hablar de la prolongación de la pista, que es un programa más de futuro, que también le hace falta a este aeropuerto, pero es que hay cosas que, aunque pudieran tener una importancia relativa dentro del conjunto de los aeropuertos nacionales, para nosotros, desde la Comunidad Valenciana, tiene una importancia capital.

Ya dije en aquella ocasión que hablábamos de Iberia que hay una tendencia en Alicante y su entorno, incluso en su provincia, a valorar de forma muy peroyativa los acuerdos que pueda tomar el Estado, por supuesto, y la reacción que ante ellos puedan tomar estas Cortes. Por eso nosotros creemos que a esa falta de voluntad política del Estado en las inversiones debemos darles una réplica, porque nosotros valoramos la importancia del aeropuerto del Altet y las palabras del Gobierno Valenciano que en su momento pronunció el conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, creemos que debemos apoyarlas, pero no sólo es que el gobierno se interese, sino que ese interés venga, por decirlo así, sustentado por un acuerdo de estas Cortes, por la aprobación de esta moción.

Y termino, porque el tema creo que está suficientemente aclarado, indicando que aprobar esta moción es demostrar que estas Cortes no se apartan ni olvidan las inquietudes de los alicantinos, cosa que con razón o sin ella muchas veces se achaca en aquella parte de nuestra Comunidad Valenciana.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor President:

Muchas gracias, señor Crespo.

Señor Nebot, tiene la palabra.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyories, efectivament el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet una xicoteta història de totes les vegades que el tema de l'aeroport de l'Altet ha passar per aquesta Cambra i per Comissió, bé siga a través de preguntes, o bé siga per resolucions o propostes de resolució.

Jo he de dir al senyor diputat que és un tema prou clar i, informació per informació de recull de premsa, és evident que el govern de la Generalitat ha dit reiteradament que donarà suport a l'aeroport de l'Altet fins on faça falta, perquè és un aeroport rendible i eixa és la conseqüència que cal extraure. El govern de la Generalitat donarà suport a l'aeroport de l'Altet tot el que siga convenient i faça falta.

D'una altra banda, en la pregunta que es fa al conseller d'Obres Públiques, pregunta número 598/91 —li la llig perquè vosté ha fet referència a l'abandó d'Iberia de l'aeroport de l'Altet— diu el següent: «A la conselleria le consta que la situació del aeroport del Altet no ha variado en lo que se

refiere a número de vuelos y prestaciones de servicios con la cesión de los vuelos de Iberia a Aviaco, tal y como también lo han manifestado los medios de comunicación. El Consell considera que dada la importancia de este aeropuerto, no sólo para nuestra comunidad, sino para el conjunto de la nación, debe contar con las máximas prestaciones, debiéndose incluso incrementar el número de vuelos.»

Per tant és evident la posició del Consell front a aquest tema. Front a allò que vosté demana en la Proposta de Resolució, he de dir-li que no la podem acceptar perquè quan vosté concreta el període d'inversions 90/91, oblidant-se que els pressupostos d'inversió agafem del període 92/95, els de 90/91 estan ja gastats, i les inversions previstes pel Ministeri en el període que abans he fet referència, del 92/95, s'invertirà un total de 3.250 milions de pessetes, i crec que és prova evident de l'interés de l'administració central en modernitzar les instal·lacions de l'Altet.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. Senyories.

Senyor diputat, crec que ha caigut vosté en la trampa que jo li he fet abans: confondre les obres dins de l'aeroport amb el tema d'Iberia i el tema dels vols.

Jo no li he dit si eix aeroport té més vols o té menys vols. Jo el que li estic dient d'una forma clara és que el trienni 90/93, no 91, com la seua senyoria ha dit en el seu moment, està retardat d'inversions. Que vosté diga que hi ha una promesa del Govern per fer allò dels tres mil milions, ja ho sabem. Jo no he negat que hi haja un pla i m'he referit a ell en la meua intervenció. El que estic dient és que estan retardades les inversions.

Les tracta, no que el Govern valencià faça eixa resposta, que jo no l'he negat mai, en absolut ho he negat ací, fins i tot he posat de testimoni al mateix conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, però es tracta que estes Corts s'hi interessin.

I si estes Corts representen al poble valencià és un moment magnífic per tal que poble valencià done suport a l'actitud del seu Govern. Pel que es veu vostés no donen suport a l'actitud del seu Govern, és curiós, és una cosa increïble. Total, per votar la nostra proposta que no, vostés no recolzaran la postura del Govern valencià que esta demanant, com vosté diu, que hi haja inversions.

Estes contradiccions són contradiccions que es poden donar en cambres on la passió política va per damunt d'allò raonable.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

No he caigut en cap trampa, senyor Crespo. Vosté simplement, com sempre, fa una dissertació sobre el tema que vol expressar i ha barrejat els temes.

Jo li he fet un aclariment dient-li que la contestació de la primera part de la supressió de vols d'Iberia ja estava contestada pel conseller, a través del Butlletí de les Corts, i totes les seues senyories tenien coneixement del tema.

I, el segon aclariment, no acceptem la seua proposta de resolució, perquè ens quedem amb la nostra que és molt millor.

I tanmateix el trienni que vosté diu d'inversions del 90/93, jo li he dit, a vosté, que del 90 al 91 i 92 ja està previst en els pressupostos; els dels 90/91, gastats; i allò important ve del 92/95 amb una partida de 3.250 milions de pessetes. Eixa és la nostra proposta i, per tant, ens quedem amb la nostra i rebutgem la seua.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 33; en contra, 39; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 4.248.

Senyor Farnós, té la paraula.

El senyor Farnós Gauchía:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Breument vull portar a aquesta Cambra un tema que ha estat una reivindicació històrica a Castelló i després ha continuat, com a conseqüència de l'evolució, per al municipi de Benicàssim. En el primer lloc, el soterrament de la via fèrria i, quant a Benicàssim, el seu desviament.

I vull recordar ací que històricament ha estat un tema plantejat i debatut; i demanat per ajuntaments d'abans, de la república, de la dictadura i, posteriorment, ja quan la democràcia.

I som coneixedors de les grans dificultats econòmiques i pressupostàries que hi ha, especialment quan parlem de Renfe que sabem les pèrdues que té, les necessitats que hi ha.

No obstant això, eixa reivindicació que ha estat quasi una constant de totes les corporacions, foren del signe polític que foren, en els últims anys eren del partit socialista i ara del partit popular, ha estat una demanda contínua.

Però hui quasi esta reivindicació és una reivindicació irritant, sobre tot quan veiem que s'estan fent dins d'eixos esforços econòmics, dins d'uns pressupostos que considerem curts, com té sempre el ministeri d'Obres Públiques i Renfe, atendre tantes peticions.

Per això ens irrita que en unes altres regions hui s'hagen fet eixes grans inversions del tren d'alta velocitat i a nosaltres, a nivell de la Comunitat Valenciana i concretament d'estes localitats que estava parlant, ens deixem amb el tren de baixa velocitat.

I encara això seria el de menys importància. Més important és que eixa manca de previsió en infraestructura de la xarxa viària condicione l'estrangulació, per un costat, de l'urbanisme de Castelló en totes les seues conseqüències de dividir una ciutat en dos, o totes les repercussions que té hui un gran centre turístic com és Benicàssim. I que, per tant, amb pura lògica, el ferrocarril passe per mig de la població i sobre tot el que són els centres turístics no aporten més que incomoditats i dificultats.

Per això no comprenc com es fan eixos esforços per tal que, bé els nostres ciutadans, o en un país turístic com el nostre i concretament de la Comunitat Valenciana, un europeu puga agarrar el tren d'alta velocitat per anar-se'n ràpidament a la Costa del Sol, i per a venir a la nostra, no solament vindrà a la velocitat de tortuga sinó que li ocorrerà com a qui els parla li ha passat est matí —i tinc ací com a testimoni a un company diputat i alcalde de Benicàssim— que, amb un poquet de mala sort, u pot estar en un pas a nivell de Benicàssim a vegades un quart d'hora i a vegades mitja hora si té la mala sort que s'esperen dos trens.

Per tant, creiem que és just que esta Cambra... I és una reivindicació que, amb tota la comprensió a les dificultats pressupostàries, creiem que hem de fer tots els valencians. I que quan abans s'afronten estes obres d'infraestructura del

soterrament de la via fèrria en Castelló i del desviament en Benicàssim.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel·lent President.

Senyories.

No entraré a contestar-li a l'exposició de motius que vosté ha fet ací per a la proposta de resolució i sí que entraré a contestar-li a allò que vosté demana en la proposta de resolució.

És clar i simple. La pregunta 598/91, del Butlletí de les Corts número 28, ja contesta est tema perfectament i diu el següent:

«La conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport ha mantingut des d'un primer moment la postura de propiciar l'acord entre les parts competents, Renfe i l'Ajuntament de Castelló, per a determinar l'actuació que done solució a la travessia de la via fèrria de Renfe per Castelló.

En aquest sentit la conselleria té constància que en la reunió celebrada recentment entre el secretari general d'Infraestructures del Transport i l'Ajuntament de Castelló es va fixar un calendari per abordar el projecte de soterrament de les vies fèrries al seu pas per la ciutat de Castelló.

Per considerar la Generalitat Valenciana que aquesta actuació és d'un alt interès per a la ciutat, es va manifestar al secretari general d'Infraestructures del Transport, en l'encontre celebrat el 12 de novembre passat, la disposició a col·laborar en el desenvolupament d'aquest projecte.»

El segon punt que vosté ha afegit a la proposta de resolució és el desviament de la línia fèrria al seu pas per Benicàssim. Això ja l'hem tractat en la Comissió d'Urbanisme farà un any o això. I reafirmem el que en aquell moment ja vam dir. No hi ha cap informe tècnic que indique que el desviament de la línia fèrria al seu pas per Benicàssim siga prioritari i, per tant, es contemplarà dins del que és l'eix del corredor mediterrani frontera Comunitat Valenciana.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Nebot, jo crec que he parlat de reivindicacions històriques i més recents, no solament precisament d'Unió Valenciana que no ha governat l'ajuntament de Castelló ni la Generalitat, sinó precisament de tots els grups. He parlat d'una reivindicació històrica.

I ens pareix molt bé que hi haja hagut, no eixa reunió que vosté em cita, hi ha hagut milers de reunions i comissions —ja sabem que això de les comissions és una forma de guanyar temps— i que s'ha establert un calendari. I que el dia 12 de novembre s'aprovà un acord dient que es col·laboraria en aquest projecte amb les parts, etcètera, etcètera.

Jo el que vull recordar ací és que estes obres no estan fetes; a pesar de tanta reunió, no estan fetes. I el que es demana és que s'insti al Govern per tal que les faça sense demora, perquè sinó molt em tem que hi hauran encara més reunions, més comissions i més calendaris.

I el que volem és que es faça precisament per eix greuge ja comparatiu amb relació especialment quan vosté em parla de que l'obra de Benicàssim no és prioritària. Possiblement, jo no sé si serà prioritària, amb relació a unes altres obres que s'han

fet sí que són prioritaris i sobre tot dins d'eix corredor mediterrani, que veiem que està fent-se o està pràcticament acabat excepte alguns trams eixa doble via al llarg del corredor mediterrani. I, no obstant això, en estos trams de Castelló a Benicàssim les obres no és que no s'hagen fet és que dona la impressió, o tinc la seguretat, que encara estan en eixa fase de negociació del projecte o d'estudi.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Estem bàsicament d'acord. Les administracions competents en el tema, ajuntament i Renfe, compten amb el suport de la Generalitat. S'han ficat d'acord tots. Hi ha un programa previst, hi ha un programa pactat i l'obra es durà a terme.

Dit corredor mediterrani, li acabe de dir que les inversions de Renfe són quantioses a la Comunitat Valenciana, segons declaracions del director general d'infraestructura ferroviària, al voltant de 108.000 milions de pessetes i estarà previst els desdoblaments o el desviament, els projectes ho diran de la línia fèrria al pas per Benicàssim. Vosté ho sap perquè ho hem comentat moltes vegades.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

35 vots a favor, 37 en contra, cap abstenció, queda rebutjada la proposta.

Senyor Colomer.

El senyor Colomer i Sánchez:

Senyories, hem votat que sí i prenem la paraula per a reiterar la importància que per a nosaltres té l'avanç i la culminació també, per descomptat, de les grans obres d'infraestructura que resten pendents a Castelló, Benicàssim i altres municipis de les comarques del nord.

Indiscutiblement el soterrament de la via fèrria, així com altres intervencions en l'àmbit de les comunicacions, conformen certament un panorama de realitats actualment incompletes. Parlar, no obstant això, d'infraestructures sempre serà per a nosaltres un terreny que ens obliga a fugir d'orientacions exclusivament puntuals, per més temptador que això siga.

Estem d'acord amb la proposta, tot i considerant la necessitat de mirar aquestes qüestions amb perspectives territorials més amples, riques i integrals. Això també significa claredat i dimensió correcta del temps i del calendari de les concrecions.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem al següent punt de l'Ordre del Dia que és la proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.249.

Senyor Giner Miralles té la paraula.

El senyor Giner Miralles:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Un poco machaconamente venimos a esta tribuna una vez más a defender un tema que ya empieza a ser viejo en esta Cámara: la defensa del sistema de concertos económicos para la financiación de nuestra autonomía.

Las ventajas que tiene este sistema creo que son conocidas por todos; yo recordaría la de darnos una mayor autonomía

financiera, el que el caràcter progressiu de nostros impostos haria que nostra financiació se fuera actualitzant any tras any sin tener que recurrir al ya tradicional tira y afloja entre nuestro conseller de Economía y el Gobierno central; el avanzar en un tema que últimamente está siendo pedido por nuestro Gobierno, la corresponsabilidad fiscal, y avanzar de una forma ya plena; y el acabar en el retraso de las transferencias de la Administración central a nuestra autonomía que crea a nuestro Gobierno esos cuellos de botella y esas situaciones de falta de tesorería para poder atender los distintos gastos de nuestra Comunidad. Estas son para mí las líneas principales.

Lo que sí quiero destacar es que en los últimos tiempos se ha producido una aproximación de los distintos Grupos de la Cámara hacia esta propuesta. No podríamos decir en este caso que bastaría aquí repetir lo que se ha dicho en otros debates porque creo que los planteamientos han cambiado.

En el último trabajo que se nos ha proporcionado por la conselleria sobre el acuerdo sobre el sistema de financiación de la autonomía para el período 92 al 96, se manifiesta la preocupación por el autonomismo en las transferencias de la Administración central a nuestra Comunidad, a las comunidades autónomas. Se hace un proyecto o un propósito de que se practique una liquidación provisional en el mes de febrero, y que se practiquen liquidaciones definitivas en el tercer trimestre.

Por otra parte, en cuanto a la autonomía financiera, se considera deseable el asignar a las comunidades autónomas un mayor grado de corresponsabilidad fiscal, se crea un equipo de trabajo para que elabore un informe que pueda entrar en vigor a primeros del 93.

Con esto quiero significar y realzar que verdaderamente veo que esta propuesta, que en un primer momento fue descalificada por los otros Grupos de la Cámara, va entrando en ámbitos de una mayor comprensión.

Ignoro cuál va a ser el resultado de la votación de esta propuesta, pero sí que espero y, al menos yo lo creo así, que todos los Grupos Parlamentarios están ya más sensibilizados hacia este sistema de conciertos económicos que nos podría resolver nuestros problemas de financiación.

El senyor president:

Turno en contra; señor Fuentes tiene la palabra.

El senyor Fuentes Prosper:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Cal dir que té raó el senyor diputat. Té raó quan ha dit que és un tema que ja va tenint certa veterania en la cambra. Té raó quan ha dit que es enutjós, és cert. En els fons coincidim quan hem discutit no fa massa temps, en el debat de pressupostos tinguérem l'oportunitat de dedicar una part substancial de debat de totalitat del seu Grup justament a aquesta qüestió; el nucli central del seu debat de pressupostos era justament el si hi havia més diners on per la via del concert podia recollir-se, entre altres vies.

El problema no està ací, sinó que el problema està en l'estudi del sistema actual que té una sèrie de problemes —que vosté ha fet— i que tots els membres de la Cambra coincidim —recorda vosté l'esforç que férem tots, no dic el Grup Socialista, tots, per arribar a una esmena transaccional dient que anàvem a avançar una sèrie de punts, li ho agraïm al seu Grup i a la resta de grups— i en eix aspecte anem tots a la mateixa via: corresponsabilitat fiscal, solidaritat, igualació per renda *per capita*, etcètera, o financiació *per capita*.

Ara bé, quan vosté sense solució de continuïtat pega un vot i se'n passa als concerts no diu res, simplement diu: «anem a demanar-los». No m'ha dit en cap moment ací, i mire que el

tema —té raó vosté— és enutjós, és veterà, i no ha portat encara Unió Valenciana cap estudi —ho hem reclamat— del problema del concert i el problema de la financiació actual. Estic parlant en dos nivells, estic parlant del primer i després parlarem del segon, més difícil el segon.

Hi ha estudis que jo li podria a vosté recomanar. Recorde que en el debat d'investidura el seu Grup va a esmentar «la revista que editen vostés —digue el seu portaveu— a gener-abril del 91, Palau 14...», doncs bé, exactament pàgina 151 —probablement no han arribat a llegir fins eixa pàgina—, article d'Angels Pla i Enrique Villareal, on parla dels problemes que podia dur un sistema de concert generalitzat quant a una distorsió de la financiació, suficiència, equilibri. És un estudi llarg, de quasi 70 pàgines, aquí està. Li dic un altre, per si té interès; la revista Hisenda Pública Espanyola número 116 de l'any 90, on es parla dels problemes de discriminació que podien haver-hi en la viabilitat d'un sistema foral de financiació.

Per la via tècnica hi ha molt de camí encara per fer per tots, i sobretot per vosté i el seu Grup que sembla que siguen els defensors del concert, per a tractar d'estudiar i demostrar els avantatges que hi hauria. Perquè normalment u es canviarà de via o canvia de sistema quan creu que li beneficiarà.

Però hi ha una segona part que fins ara vosté no ha volgut tocar, cosa que ací li hem dit moltes vegades: la via de la situació actual de caràcter institucional i legal. Imagine que vosté està d'acord amb l'article 51 de l'Estatut, hui per hui; el que diu la disposició addicional primera també; el que diu l'article 157.3 de la Constitució, també. Doncs, si té a la vista tot açò que es diu en aquestes normes que no són un simple decret-llei, ni una llei ordinària, sinó que són lleis orgàniques i que a la seua tramitació de modificació en la LOFCA —ja ens hem cansat de dir ací l'enorme equilibri polític que va haver de fer entre totes les comunitats autònomes per arribar a eixa llei orgànica—, m'imagino que desfer-la per la voluntat d'un Grup que encara no he escoltat jo tampoc més grups fora d'ací, d'aquesta Cambra, fora de les autonomies, o una generalització i fins i tot autonomies importants, autonomies que podrien en cas de tenir concert pels estudis que jo he llegit de professionals, estudiant-ho teòricament, que la diferència entre el contingent i la quota de contribució els beneficiaria molt, entre elles sobretot Madrid i Catalunya, bàsicament serien les dues comunitats que per concert recollirien el gros d'eixa financiació, no he vist eixa passió pel concert.

En definitiva i per acabar, agraïm i mantenim la idea del pacte que hem arribat en aquesta cambra, no fa molt, de continuar per eixa via, que no vol dir que hem acabat, sinó que és un pas endavant per a anar millorant la nostra financiació. En segon lloc, reconeguem les dificultats tècnics inicialment, polítiques i legals d'arribar al que vosté demana. Vosté té tot el dret com a grup polític, per descomptat, que més vaig a dir jo, de defensar la idea dels concerts; el que no sé és si la consciència de la dificultat tècnic-econòmica, jurídic-legal i política global en una concepció global que vostés no han desmentit fins ara de formar part d'allò que esmentem Espanya o l'estat espanyol, la tenen vostés clara.

En últim extrem continuem creient que aquest tema, sempre que vostés tinguen eixa voluntat de continuar defensant-lo ací en dues línies i diguem: reclamen vostés a Madrid el concert, estan també en part deixant una part de la seua responsabilitat perquè el text de l'Estatut diu com es pot reformar l'Estatut i, el que vosté demana significa reformar l'Estatut, el que vosté demana significa reformar l'article 157.3 de la Constitució o la LOFCA, millor dit, derivat del 157.3. Tot això significa accions polítiques a fer, no n'he vist cap, excepte dues línies en les que vostés fan una declaració —que tenen tot el dret a fer-la— de caràcter polític i pot ser de consum intern, però de consum global i general, cap.

El senyor president:

Señor Giner.

El senyor Giner Miralles:

Señor Fuentes, mire, hay una cosa que no me creo, y es que usted dice que se cambiaria de sistema cuando uno cree que le va a beneficiar. No me creo que usted no crea que este sistema nos iba a beneficiar.

Por otra parte, habla de dificultades técnicas, económicas y políticas, y esas son las que hay que resolver: las dificultades, pero no nos encierre en una discusión de la bondad del sistema que usted conoce, que usted admite y que usted cree en ella. No se trata de discutir, se trata de que haya voluntad política de conseguirlo. Si todos los Grupos tuviéramos voluntad política de conseguirlo estaríamos en el camino de lograrlo.

El senyor president:

Demana la paraula? La té.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor Giner, el problema no és de creences d'un diputat o el que un diputat llig, estudeï o sap, sinó que el problema —com he dit— és un problema que té una doble vessant; una vessant jurídica i una vessant política, per no dir-li tècnica en la que vosté no entra i continue deixant-li caure el que vosté no m'ha contestat, tan aficionat, i em sembla molt bé que ho facen, l'equip econòmic del seu Grup, doncs que faça un esforç també per veure què passaria en la generalització del concert. No pretindrà vosté que la resta d'autonomies que han de discutir en el Congrés de Diputats o han d'acceptar en el consell de política social i financera un sistema de concerts, accepten el concert per a València, per Aranjuez potser ja està escrit, però per a València no, per a la Comunitat Valenciana millor dit.

Segona part, anem a la part no tècnica, sinó la part jurídica. ¿Vosté és conscient de l'esforç que significa de modificació de texts bàsics que han sigut consensuats difícilment entre tots els grups polítics que componen l'arc parlamentari espanyol? Conteste'm a això. I ¿quins esforços està fent Unió Valenciana, allà on té representació, o on es pot moure, per arribar a eix consens polític? Tampoc en conec cap. Perquè si digueres, és que Unió Valenciana, allà on podem influir, tenim darrere de nosaltres a tants grups polítics, a tantes institucions. Cap, que jo sàpia.

Tercera part, la voluntat política, al final és reflex de l'anàlisi, de la possibilitat i de la bondat. No neguem que en últim extrem eixa voluntat política ha de tenir un suport en creure que anem a passar a un sistema que serà millor, per a nosaltres i per a tots. Però almenys aclarim-ho, a veure si al final passem per una simple declaració: ens ho donen?, i quedem pitjor, i diem tornem arriere. No hi ha cap base. Sí que guanyem en autonomia financera. És cert. Qui va a negar-ho? Però guanyem en la consideració global del que és el sistema financer, ¿que està previst en la Constitució? Que es diga; tot, vostés no mireu sols una part, mireu-ho tot. No poden sols veure una part.

Gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 12; en contra, 32, i abstencions 14. Queda rebutjada la proposta de resolució.

Passem al següent punt. Proposta de resolució del Grup... Senyor Mollà...

Sí, però, senyor Mollà... A vegades els diputats, els que

estan molt tranquils no voten. I jo no puc obligar a la gent a votar. Si vosté el que vol és que ha vist que hi ha una votació que pot tenir algun problema de diferència, tindria sentit repetir la votació. Però... (Remors.)

Jo és que crec que no té sentit repetir una votació on hi ha tanta diferència. Si el que vol és que fem un recompte de presents per a tots, el fem.

Jo pregaria a tot el món, per a tranquil·litat, és que anem a fer una votació de present. I després votem tots sí, positiu.

Comença la votació, present i positiu.

(Remors i rialles.)

La presidència no pot obligar els diputats a votar. Ho entén senyor Mollà? (Remors.)

Si hi ha un equilibri molt clar es pot demanar una votació, però quan la diferència és tan gran, no té sentit, si nó estariem repetint permanentment.

Passem al següent punt... eh? (Remors.)

No, perdó, no sé el que vol dir, senyor Mollà. (Remors)

Torne a explicar el criteri, per a que ens aclarim. La primera, la primera: té sentit demanar la repetició d'una votació, en un debat normal, quan la diferència és mínima; però quan la diferència és tan aclaparadora, no té sentit. I segon, si la votació hi ha quòrum suficient, tampoc té massa sentit. Ara, si el que demana és un recompte, doncs ja l'hem fet. Ens quedem tots tranquils, els aparells funcionen, la fallida és humana.

Senyor Giner. (Inoïble.)

No ha lugar a esa intervención, no ha lugar a esa intervención, señor Giner, no constará en acta.

Pasamos al siguiente punto del orden del día, que es la defensa por parte del Grupo Parlamentario de Unión Valenciana de la propuesta de resolución 4.250.

Señor Giner, tiene la palabra.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

La proposta de resolució que presentem davant estes Corts, diu textualment: «Que les Corts Valencianes acorden exigir al Govern valencià que, per tal d'aconseguir una aplicació racional de la Logse, faça públic el mapa escolar de la Comunitat Valenciana, en el termini màxim de tres mesos.»

Al llarg d'esta legislatura, el nostre grup ja ha manifestat en repetides ocasions la necessitat i urgència que al nostre criteri té, el que es confeccione i es faça públic el mapa escolar de la nostra comunitat. Tota la reestructuració del sistema de cicles educatius que estableix la Logse, té com a conseqüència que haja d'existir una planificació de les zones i poblacions on hagen de situar-se centres d'educació bàsica, i que estiga perfectament definit on s'han de situar els col·legis de secundària. Perquè esta és una informació bàsica per tal de poder escometre en serietat i responsabilitat, tota la política de construccions.

Si tenim en compte que de conformitat amb l'article vuit del capítol segon del Reial Decret 986/91, de 14 de juny, pel qual regula el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu; el primer cicle d'educació secundària obligatòria, s'implantarà amb caràcter general l'any acadèmic 94-95. I en l'article cinqué, s'indica que a partir del curs 91-92, començarà la implantació de l'educació infantil d'una manera progressiva.

Si tenim també en compte allò establert per est text legal, caldrà concloure que la confecció i publicació del mapa escolar, és una assignatura pendent i que ha de portar-se a cap i fer-se públic per al seu coneixement i discussió.

El mapa escolar condicionarà el coneixement de les necessitats,

i és bàsic per a estudiar la financiació necessària per a l'aplicació de la Logse. Considerant que la futura educació primària abastarà dels sis a dotze anys, i que l'educació secundària cobrirà des dels dotze als setze anys i també que tindrà caràcter gratuït i obligatori, al nostre criteri és clar que s'haurà de prevenir un augment de l'alumnat; cosa que comporta al mateix temps majors necessitats d'infraestructures educatives.

No és menys important, a criteri del nostre grup, la vessant humana del problema. Per quant qualsevol reestructuració afectarà el personal docent. Personal docent que ja viu amb inquietud la incertesa d'un futur pròxim.

El ben cert, senyores i senyors diputats, és que, encara que considerem el mapa escolar com una distribució territorial dels centres i de l'assignació dels recursos educatius, tots compartim que eix mapa escolar ha de ser un instrument flexible que puga adaptar-se a les reals i objectives necessitats del nostre sistema educatiu.

Es podria afirmar que, d'acord amb la previsió de la Logse, disposem de deu anys per a fer realitat la reforma. I també que s'haurà de fer d'una manera progressiva i gradual. Però el que resulta inqüestionable és que ja hauríem de disposar d'eix mapa escolar que bàsicament estiguera servint de base i de guia, per a una política coherent i racional de construccions escolars i de la futura utilització dels recursos materials i humans de què disposem.

El que no considerem admissible és que es vulga fer creure la gent, que la xarxa de recursos educatius publicada en 1990, siga un mapa escolar. Perquè no és més que una base documental per a elaborar posteriorment un mapa escolar. Però en sí mateix, no és un mapa escolar. Una actuació racional, per part de l'Administració, suposaria la prioritat absoluta de la confecció del mapa escolar; i en conseqüència, la subordinació de les inversions en construccions a allò previst en eix mapa escolar.

Pensen, senyories, que per mig d'eix mapa escolar s'haurà de facilitar on s'han de fer les construccions, i també on s'haja de procedir a la reestructuració d'edificis i condicionament dels mateixos en el seu cas.

A criteri del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, hauria de fer-se públic eix mapa escolar, acabant d'eixa manera amb la desconfiança que s'observa en distints sectors de la comunitat educativa; i amb valència per part de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència, obrir i fer públic un període de consultes i d'al·legacions que siga canal de participació social. Un període que hauria de ser ja necessàriament breu perquè urgeix disposar d'est instrument bàsic. Per la importància d'est tema, esperem que esta proposta de resolució compte amb el suport de tots els grups de la Cambra.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenga:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El concepte mapa escolar és un concepte que va estar patentat per l'Administració de l'Estat. I algunes comunitats autònomes l'han copiat, l'han fet propi. Alguns entenen, aquest concepte, aquesta idea, com un fotograma fix per la realitat de xarxes i recursos, fonamentalment d'edificis, en allò que és tota l'administració educativa.

Des del nostre punt de vista, el sistema educatiu que està

imbricat totalment en la societat, una societat que és viva, que és canviant, culturalment, econòmicament i demogràficament, no es pot fixar com una fotografia i dir un mapa per a l'any 1990 o per al 2000. Pensem que és millor, i així està treballant l'administració educativa valenciana, establir objectius i com a conseqüència del desenvolupament de la Logse així s'està fent. I una vegada establerts aquests objectius, anirem fixant els instruments necessaris per a aconseguir-los.

Instruments que, des del punt de vista del que el senyor diputat ha insistit tant, que quasi és veure on se situarà aquest tipus de col·legi o aquest tipus d'institut, creiem que han de tenir en compte en aquest tema la distribució de la població, les diferències entre pobles i ciutats, i dins de les pròpies ciutats, a la millor, el creixement d'uns o altres barris, per exemple; l'estat i la capacitat dels centres que en aquest moment compte l'administració educativa; les instal·lacions dels centres actuals i la seua possibilitat d'adequar-los. Fixats aquests objectius, els instruments per a desenvolupar la Logse, creiem que, com hem d'anar implementant i com hem d'anar aconseguint eixos objectius, es fixa anualment en els pressupostos de la Generalitat per a que aquestes construccions necessàries, i l'adequació en la formació del professorat indispensable per a desenvolupar la Logse siga una realitat.

És per això que el Grup Socialista va a votar en contra de la seua proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, per a nosaltres, he de començar dient que la concepció que tenim com a grup del mapa escolar, de cap manera és una concepció monolítica. Nosaltres no entenem eix mapa escolar com un fotograma fix. Ho hem dit en altres ocasions i hui també, li hem de repetir senyor Nabás, que sempre que hem parlat del mapa escolar hem patentitzat clarament que pensàvem que eix mapa escolar hauria de ser un instrument flexible, necessàriament ha de ser un instrument flexible, vosté em parla d'on se situaran, que és molt important, de quins paràmetres, quines qüestions s'ha de tenir en compte per tal de fer la ubicació de les distintes construccions. Això sent important no és allò més important, no és allò més important, senyor Nabás, una vegada més vosté en representació del seu grup no dóna una resposta convincent, no dóna la resposta que estan esperant totes les comunitats educatives, tots els professionals de l'educació.

Eixa preocupació que està en el personal de l'educació, eixa preocupació que es viu amb tota la comunitat educativa, una vegada més hui es queda sense resposta. Ací s'ha dit que s'hauria que portar endavant el mapa escolar amb brevetat i la realitat és que passa un any i passa un altre i una cosa que hauria de ser un instrument bàsic queda en l'aire, queda sense que la societat puga conèixer-lo, puga debatre sobre ell i puga manifestar-s'hi.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Estic totalment d'acord amb el senyor diputat del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que l'aplicació de la LOGSE ha de fer-se racionalment. Jo crec que així s'està fent i des de

la nostra perspectiva és positiu, per exemple, que ahir mateix, després ahir, el Consell aprovara els decrets pels quals s'estableix el currículum de l'educació primària i de l'educació infantil a la Comunitat Valenciana.

És un pas més per al desenvolupament racional de la LOGSE, i dintre d'eixa línia sense passar-nos, però sense perdre un temps de ritme per a l'aplicació de la LOGSE, la conselleria de Cultura, Educació i Ciència està treballant per tal que eixos criteris que la pròpia població i les persones implicades en l'educació de tots els xiquets i de tots els joves de la Comunitat Valenciana tinguen una resposta, no la resposta que potser vosté o un altre dels que estem ací voldríem, sinó la resposta racional per tal que el nivell de formació i educació dels valencians cresca conforme creixen altres coses al País Valencià.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Passem a votar aquesta Proposta de Resolució.

Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 41 en contra, cap abstenció, és rebutjada la Proposta.

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente porque en estos casos la brevedad debe ser una virtud; así que trataré de ser relativamente virtuoso en la medida de mis posibilidades.

Señor Giner, yo estoy muy de acuerdo con usted en su planteamiento por cuanto que es el mismo que el del Grupo Popular, y ha sido reiteradamente expuesto en esta Cámara. De modo que el planteamiento que hace el señor Nabás de nuevo es el mismo ya conocido.

Mire, señor Nabás, yo no acabo de entender bien, o mejor sí que lo entiendo bien, en cualquier caso hay una confusión en el discurso respecto a este punto, que consiste básicamente, a juicio del Grupo Popular, en que el hecho de que se pida la publicidad del mapa escolar por parte del Grupo de Unión Valenciana y también por parte de este grupo, no supone en modo alguno estar en contra o en una posición diferente a la racionalización de la LOGSE en los supuestos que el Grupo Socialista ha mencionado.

Supone algo muy claro, y es pedirle al Gobierno, al Consell, y muy concretamente a la conselleria de Cultura, que tenga a bien explicitar cómo entiende la plasmación material de su política educativa. Nosotros entendemos, y por eso hemos votado positivamente la Propuesta de Resolución del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana, que esto no es estar especialmente en las tinieblas de las paradojas ni nada por el estilo, sino estar exigiendo sencillamente algo muy simple: queremos saber qué piensan ustedes de las construcciones escolares; queremos saber qué piensan ustedes del profesorado; queremos saber qué piensan ustedes, con datos en la mano, con datos materiales y constatables, de cómo van a desarrollar los distintos ciclos educativos que la LOGSE establece.

Y sobre todo, queremos algo muy simple, y es que las consultas y alegaciones a las que hacía referencia el ilustre diputado Fernando Giner, pues las hacemos nuestras, porque no estaría del todo mal que, efectivamente, en un tema tan importante como éste se pudiera consultar y se pudiera alegar. No solamente, y lo dije una vez en la tribuna de estas Cortes, los partidos políticos, sino las distintas instituciones sociales, profesionales y sindicales.

Muchas gracias, señor presidente.

Nada más.

El senyor vice-president:

El senyor Calomarde ha estat explicant el seu vot ¿no?

El senyor Calomarde:

Sí, efectivamente.

El senyor vice-president:

Proposta de Resolució 4.251. Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Presentem ací una Proposta de Resolució que textualment diu: «Les Corts Valencianes acorden que el Govern Valencià habilite un pla per al turisme rural que incloga les actuacions concretes per a les zones de muntanya i les més desfavorides de la nostra Comunitat Autònoma amb incentius, per al desenvolupament i millora de la infraestructura de tot tipus de comunicació i desenvolupament de l'oferta turística.»

Aquesta Proposta de Resolució entronca en allò que aquest parlamentari ja va dir en les interpel·lacions que es van veure en aquesta Cambra el 2 d'octubre i 4 de desembre de l'any passat a propòsit de la marca Mediterrània, que val per a tots menys per als valencians.

En elles vaig defensar i vaig argumentar la necessitat de recolzar i fomentar el turisme de l'interior. Deia aleshores, i reitere ara, que el que havia de fer, entre altres coses, per tal de solucionar el problema del turisme era que havia de potenciar el turisme rural, el de l'interior, el de les zones de muntanya. I que per això era requisit previ i ineludible desenvolupar i millorar les infraestructures de tot tipus de comunicació i serveis, francament deteriorades, i la seua millora era necessària per a poder ací efectuar un complet desenvolupament de l'esmentada oferta turística de l'interior.

Està és una de les poques possibilitats que poden elevar el nivell de renda d'eixes zones desfavorides, sense indústria, amb crisi en l'agricultura, la ramaderia, cultius de secà i amb clara despoblació.

És a més a més una forma de recolzar les nostres senyes d'identitat dels nostres pobles, la nostra gastronomia, la nostra cultura, les tradicions, fent rendible també el nostre patrimoni cultural, cosa que permetria conservar-lo i al mateix temps evitar la seua degradació i l'abandonament en el qual està.

Amb això no tan sols millorarien les infraestructures, sinó que evitaríem la despoblació, millorarien els nivells de renda de les esmentades zones, i podríem completar una oferta turística ampla i a l'abast de totes les economies. Això sí, cuidant el medi ambient.

Si l'administració marca l'esmentada pauta prèvia, està clar que a més a més podríem comptar amb la iniciativa privada, que en aquests moments difícilment pot iniciar cap actuació amb les circumstàncies actuals dels serveis que hi ha.

Senyories, és per aquesta raó que el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana planteja aquesta proposta de resolució que és indubtable que recolzarà tot el món, ja que no cap pensar que algú estiga en contra del turisme rural, ni contra potenciar les esmentades zones de l'interior, ni contra el desenvolupament i millora de les infraestructures i serveis de dites zones. Per això acabe demanant el suport d'aquesta proposta de resolució que al cap i a la fi està en la mateixa línia d'una promesa del Molt honorable senyor President de la Generalitat Valenciana quan va dir en el discurs d'investidura, «que en en este sentido, recogiendo la necesidad de fomentar esta vertiente de nuestra economía, por medio de la creación de equipamientos y servicios adecuados, vamos a poner en marcha un ambicioso plan de turismo de espacio rural». Bó, doncs comencem ja.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.

Respecte de la proposició de resolució del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana presentada pel diputat, senyor Artagoitia, m'agradaria que quedara clar que no hi ha discrepància respecte al contingut de la seua intervenció, sinó fóra per la forma verbal del temps utilitzat pel senyor diputat. Utilitza el potencial, ha utilitzat «si es fera», «si es poguera fer». La discrepància és bàsica: s'està fent.

I és per això que m'agradaria donar compte que la proposició que presenta el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, no l'entenem legitimada perquè no s'ha de fer un pla, sinó que hi ha un pla de turisme interior. Hi ha un conjunt d'activitats referents a eix camp. S'ha produït per part del govern de la Generalitat la valoració que hi ha una diversificació de la demanda turística, una diversificació que demana també turisme interior, que el desenvolupament turístic de l'interior té efectes favorables, però també desfavorables, de vegades de medi ambient.

Existeix, per tant, un conjunt d'actuacions del 91 al 94 centrat bàsicament en 4 punts. El primer en matèria d'infraestructures per a la instal·lació d'hotels mitjans i menuts, i càmpings en eixes zones; informació, creació i desenvolupament de centres i punts d'informació turística; en tercer lloc, de senyalització especial, senyalització per a les zones turístics de l'interior, i en quart lloc, de gestió. Gestió, comptant amb una urbanització especial i adaptada a allò que és un turisme especial per a les zones de l'interior.

Hi ha 7 zones d'actuació preferent respecte al turisme interior a la Comunitat Valenciana, que són les comarques o les zones que bàsicament conformen geogràficament l'interior de tota la Comunitat Valenciana. Per tant es tracta d'actuar en aquest camp mitjançant actuacions públiques que suposen convenis amb municipis, actuacions públiques que animen també la iniciativa privada. Que suposen el desenvolupament econòmic sense alterar el medi ambient, són les dues grans directrius d'eixes quatre actuacions en matèria de turisme interior.

Pel que fa a les comunicacions he de recordar-li, senyor diputat, que existeixen dos tipus d'actuacions del Consell de la Generalitat: una, que fa referència a les actuacions de l'agricultura de muntanya amb financiació o no de la Comunitat Econòmica Europea, i un conjunt d'actuacions de la xarxa de comunicacions agrària per part de la conselleria d'Agricultura i Pesca.

Per tant, tot el contingut de la proposició que vosté ha presentat s'està fent. Per la qual cosa li demanem que la retire, senyor diputat, perquè no té raó de ser. En tot cas anuncie que si no la retira, el nostre grup, el grup socialista, votarà en contra.

Gràcies.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Senyor Artagoitia.

Aquesta presidència recorda que als escons hi ha micròfons que es poden utilitzar.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, senyor Almenar, vosté deia que jo deia que si es fera, es fera, es fera, i vosté diu: «ho farem del 91 al 94». ¡Ja veurem si es fa! Perquè també hi ha molt de costum de dir: «farem, farem, farem» i després no fem res. I ja es veurà; en el 94 podem fer anàlisis si és de veres o és mentida.

Mire, jo l'únic que dic és que ací està la proposta, vostés la voten, voten en contra el que diu que estan fent; i no hi ha res més a parlar, ja veurem què passa al 94. I si diuen que estan fent..., en fi, jo em crec tot allò que em diu vosté, em pareix molt bé i a veure si ho fan; ja ho veurem després. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.

Per a remarcar segurament no solament el que són projectes futurs, sinó el que són realitzacions en el passat i en el present exercici pressupostari: s'han iniciat obres de construcció d'hotels a Bocairent, Forcall, Cases del Riu a Requena i Herbés; a més de campaments a Bugarra, Jarafuel, a la Vall d'Alcalà; i de millora de càmpings d'Altura, Sogorb i Tirig. Són coses que estan fent-se, no que es faran, sinó que estan fent-se; a més d'un pla més bast, més ample, de realitzacions.

Per tant, m'agradaria concloure o resumir la posició del nostre grup en el sentit que segurament el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana ha descobert el turisme interior un poc com un descobriment de la Mediterrània però molt a prop, quasi, quasi per l'altura de la Malva-rosa.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció és rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyor Vives?

El senyor Vives té la paraula.

El senyor Vives Borrás:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Nuestro grupo ha votado que sí y ha votado que sí por una sencilla razón, pues hemos de tener presente que nuestro grupo ha solicitado la comparecencia del conseller de Industria, Comercio y Turismo en el próximo pleno para hablar sobre turismo rural.

Empieza a ser posible, empieza a ser posible, que el desarrollo de algunas zonas rurales lo sea como alternativa a ese turismo, cosa que en otros tiempos no era posible y que en este momento se puede hacer debido, principalmente, a que cada día más y más gente quiere ese turismo como la alternativa a lo que ha sido hasta ahora nuestro turismo de playa y mar. Entonces, consideramos que son unas zonas que hay que proteger, que hay que dotarlas de infraestructura y que en cierta forma viene a ser como esa gran alternativa a lo que ha sido hasta ahora.

Pero hay que tener presente que son muchos pueblos del interior con escasas infraestructuras en cuestión de hoteles, en cuestión de carreteras, en cuestión de teléfonos y en cuestiones que a la larga, a la larga, a ese turismo hay que dotarlo de esas infraestructuras para que puedan llegar allí y que puedan descansar y tener.

Nuestro grupo ha votado que sí teniendo presente que para el próximo pleno hemos solicitado la comparecencia del conseller para hablar sobre ese turismo rural. En ese próximo pleno habrá más tiempo y más espacio para debatir lo que ha sido la alternativa de este terreno rural. Pero creo recordar que

desde esta tribuna, y más este diputado, ha oído desde hace muchos años que haremos, haremos, haremos. Muchas cosas no se han hecho, no se han hecho y no se han hecho. Esperamos que de ésta y de otras comparecencias y de otros puntos que iremos tratando sea una realidad y se haga, se haga y se haga. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Se suspén el ple que continuarà a les 6 i 20.
(*Se suspén la sessió a les 18 hores i 8 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 18 hores i 23 minuts.*)

El senyor vice-president primer:

Proposta de resolució número 4.252.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats, el tema del que ara anem a parlar, del que tracta la nostra proposta de resolució, és un tema ja molt conegut i ja molt debatut en estes Corts Valencianes, que és el de la creació de la policia autònoma valenciana. Efectivament és un tema que ve de llarg; les declaracions pel que fa a esta creació de la política s'han succeït en el temps de diverses formes, des d'uns principis en què la policia semblava que no anava a crear-se mai perquè no hi havia una voluntat política, fins a altres declaracions en què ja anaven pel camí d'aquesta creació, per esta fórmula intermèdia del conveni en el Ministeri de l'Interior.

Però el fet que hàgem presentat ara aquesta proposta de resolució és perquè a setembre de l'any passat en va produir una interpel·lació al conseller d'Administració Pública pel que fa a aquesta creació, i efectivament en eixa interpel·lació, en paraules textuales que es poden llegir en el *Diari de Sessions*, el mateix conseller va dir que podíem tenir ja la seguretat que això es firmarà—referint-se a est conveni—entre la Generalitat i el Ministeri, i ell deia que esperava que es firmara entre octubre i novembre de l'any 91, de l'any passat; i també digué que l'any que ve, és a dir en el 92, en l'any en què ens trobem ara possiblement ja tindrem la primera unitat en funcionament.

Posteriorment, després d'esta interpel·lació, d'est debat, es va presentar la moció subsegüent on es va argumentar que esta moció estava fóra de lloc perquè era un tema que ja estava pràcticament solucionat; fins i tot entre corredors es va dir que s'anava a signar la setmana següent del debat d'eixa moció.

Efectivament en aquells moments nosaltres, pensant que efectivament hi havia una voluntat i que era una realitat eixa firma del conveni, férem una esmena transaccional a la moció, que va ser aprovada per tota la Cambra, rebaixant les nostres propostes inicials, perquè, efectivament, transaccionar d'alguna forma suposa rebaixar les propostes inicials, però en el convenciment que això s'anava a dur a terme.

Però, clar, ens trobem que a febrer del 92 no s'ha signat el conveni, ni tan sols s'ha signat el conveni, la qual cosa impossibilita donar qualsevol pas per a la creació d'aquesta policia. A més no hi ha ni conveni ni ha complit la segona part de la resolució, que era informar a les Corts Valencianes, que efectivament d'est tema s'ha hagut d'assabentar pels mitjans de comunicació que no se signarà de moment, que posarà en marxa després de l'estiu i que, efectivament, tot el tema de la seguretat de les Olimpíades i l'Expo de Sevilla retardaran, tant la firma de conveni com la posada en marxa d'esta policia.

Efectivament hi ha moltes raons per les quals creiem que hi ha hagut un incompliment important i greu d'unes afirmacions i unes promeses que es feren en aquestes Corts Valencianes i que després han estat desmentides per declaracions en premsa, però mai per unes declaracions en estes Corts Valencianes.

Per tant, creiem que hi ha molts arguments que fan que aquesta proposta pugui ser recolzada per tota la Cambra, perquè és una necessitat, en primer lloc creiem que en aquests moments és una necessitat, i que podria servir per a garantir la seguretat dels valencians en est any 92 —una de les moltes raons—, perquè al mateix temps, com ja diguérem en el seu dia, és un desenrotllament estatutari, i per tant creiem que important, i que ja s'ha retardat massa temps, i perquè a més és una promesa dels representants del propi govern valencià, fins i tot del seu president que en ocasions ha manifestat eix desig.

Per tant és molt concreta la nostra proposta, creiem que és conseqüent en la nostra actuació en aquesta i en l'anterior legislatura respecte a aquest tema, i que efectivament el que pretenem, i com diu el text de la proposta, és mostrar la nostra preocupació, la preocupació de les Corts Valencianes, per la tardança dels governs centrals i autonòmic en crear aquest cos únic de policia autònoma valenciana; però, efectivament, no s'ha signat el conveni i efectivament pensem que s'ha de signar ja i posar-ho en marxa, tal i com es va prometre abans de l'estiu del 92, i no deixant-ho enlloc per una sèrie de circumstàncies que no haurien d'afectar de forma directa a allò que és el funcionament de la nostra Comunitat i, en est cas, del desenrotllament estatutari.

Per tant, i per esta sèrie de raons, pensem que és necessari que es pose ja en marxa, i efectivament és, simplement, no inventar res, sinó anar en la línia del que el propi executiu ha manifestat en diverses ocasions.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

En la sesión de esta Cámara del día 23 de octubre de 1991 se aprobó una moción en la que se consideraba prioritario el tema de la policía autonómica, se manifestaba la conformidad con las gestiones que estaba llevando a cabo el gobierno valenciano cerca del Ministerio del Interior y se instaba a la más pronta conclusión y firma del correspondiente convenio, de manera que se pudiera implantar rápidamente la policía autonómica.

A poco que se estuviera avisado o, al menos, a poco que se leyera con una mínima buena fe el texto de esta moción a la que acabo de referirme, evidentemente había que pensar que no dependía exclusivamente del gobierno valenciano que prosperara la misma, sino que había un tercero —en este caso concreto, la administración central—, y que por tanto había que conjugar ambas voluntades.

Si el grupo, cuyo representante me ha precedido en el uso de la palabra, acaba de reconocer en esta tribuna que después de la aprobación de esa moción se han producido acontecimientos importantes en nuestro país; si desde que ha comenzado el presente año ha habido un recrudecimiento del activismo terrorista, que tan próximo nos ha alcanzado; si realmente se recuerda, como ha recordado la señora Ramón-Llin, que tenemos en puertas unos juegos olímpicos y una exposición universal de Sevilla; vuelvo a repetir, hay que estar poco avisado para no caer o, al menos, no decidir actuar con la prudencia necesaria de no reclamar una cuestión que evidentemente aparece menos prioritaria que esta otra mucho más grave.

Yo no entiendo cómo se puede comenzar esta sesión haciendo un canto a la seguridad ciudadana y a la lucha en contra del terrorismo y, por otra parte, no se entienda que es

inoportuno dar prisas a una administració central que tiene problemas de distribución de policía, reclamando lo que ya no aparece con tanta prioridad.

Me parece que estas dos sensibilidades no encajan. Yo desearía a su señoría que en la réplica tratara de explicar esto que, a mi juicio, es una evidente, una grave contradicción.

Nada más, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Senyor Callao, la veritat és que crec que la seua intervenció ha estat lamentable, perquè em pareix a mi de poc gust en una Cambra barrejar dos temes que, encara que directament relacionats, vosté ha intentat manipular intencionadament. Perquè, efectivament, el fet que començarem est debat amb una proposta que plantejara una duresa o una sèrie de mesures més dures contra el terrorisme, no està en contradicció amb plantejar ara esta altra proposta, per moltíssimes raons.

Mire, primer, el que li he de dir és que aquella moció que aprovarem, que efectivament som conscients del que aprovarem, va ser fruit del consens de tots els grups de la Cambra. I que, efectivament, en uns termes que valien per a tots; que consideràvem prioritària la creació de la policia; que donàvem suport a eixes gestions que estava fent el Govern valencià, i efectivament ens pareixia correcte; que creiem que havia de firmar-se d'una forma ràpida, i efectivament érem conscients. Però cap d'estos punts creiem que s'ha complit.

I, efectivament, vostés sabien perfectament també el que es votava, igual com ho sabíem nosaltres. Perquè les circumstàncies de l'estat de tota Espanya que estan en estos moments no són unes circumstàncies que hagen aparegut fa quatre dies.

Efectivament, si el terrorisme s'ha tornat més dur en est anys sí que és una circumstància imprevisible. Però el fet que hi hagueren unes olimpíades o una Expo de Sevilla, és un fet que ja fa prou de temps, crec jo, que se sabia.

I vostés també digueren pels corredors, perquè efectivament la política té les dues vessants, que el conveni s'anava a signar a la setmana següent. I això és va dir i afirmar, fins i tot davant els mitjans de comunicació. I, efectivament, eixes circumstàncies ni me les invente jo, ni el meu grup, i ja existien en eixos moments. I si vostés tenien eixa seguretat que s'anava a signar el conveni, alguna cosa haurà fallat per la qual cosa eix conveni no s'ha signat.

I que, efectivament, no és incompatible mantenir la seguretat en altres zones de l'Estat amb el fet de poder crear eixa policia autònoma. Perquè, en definitiva, també és una fórmula de mantenir la seguretat en una zona d'alt risc, com és la Comunitat Valenciana, que també és subseu olímpica, i que efectivament també el terrorisme sembla que està venint a esta zona mediterrània.

Per tant, no té res a veure una cosa amb l'altra; és perfectament compatible; està dins de la mateixa filosofia política que planteja Unió Valenciana. I que no anem a renunciar ni ara, ni mai, a continuar defenent esta postura.

Perquè, mire, nosaltres rebaixarem una volta les nostres propostes pel bé del consens i perquè no digueren que nosaltres volem ser els portaveus de cap tema, i menys d'un tema de desenrotllament estatutari, i vostés no han complit, i jo crec que fins i tot m'atreuria a dir que han fet un engany, a la voluntat d'estes Corts Valencianes. Perquè quan debatérem eixa proposta ja estaven totes les circumstàncies exactament

igual que estan en estos moments i vostés sabien que hi havia un perill perquè esta policia no poguera funcionar. I, efectivament, podien haver-ho dit, perquè est és el fòrum adequat per dir: «no es podrà fer per estes o altres circumstàncies. Haurem d'esperar», i nosaltres podríem opinar una o altra cosa.

Jo no sé si vosté ha fet la seua intervenció crec que molt inoportuna, perquè quan vostés s'havien oferit a fer una transaccional de tot est tema. Però és que, clar, transaccionar est tema per tornar a reafirmar-se amb una resolució que tenia alguna cosa de *descafeïnat*, efectivament com ja li he dit, perquè sinó és impossible que tots ens ficàrem d'acord, tornar a repetir que s'ha de complir eixa resolució, em pareixia al menys una pèrdua de temps d'estes Corts Valencianes tornar a reafirmar una qüestió, una moció que, efectivament, no s'ha complit.

I que, a més a més, la segona part que deia: «que el Govern donarà puntual informació en estes Corts Valencianes, bé siga davant el Ple o bé davant la Comissió d'Administració Pública, en quan es vaja avançant en est tema», també s'ha incomplert. Jo encara estic esperant que es convoque una comissió, encara que siga per a contar-nos quatre detalls però que podrien ser importants en el desenrotllament d'est tema. I que hàgem d'assabentar-nos pels mitjans de comunicació de si van ací o van allà o van a Suècia a veure el model suec de policia.

Jo crec que tot això és molt interessant, però crec que primer hauríem de saber ací si ja estan incomplert eixa part, si és impossible poder-se fer amb un conveni. Perquè, a més a més, en la interpel·lació que tinguérem l'any passat el senyor conseller va dir que ens enviaria eix conveni que ja estava pràcticament signat. I eix conveni ni s'ha fet arribar i, demanat pel procediment reglamentari, ens han dit que no es podia fer arribar perquè encara estaven produint-se una sèrie de modificacions.

Mire, el problema és que vostés no crearan la policia autònoma en estos moments. Perquè, encara que hem admés una fórmula intermèdia, vostés no accepten tampoc no eixa fórmula intermèdia; al Govern de l'Estat, li importa ben poc si anem a tenir o no la policia autònoma valenciana.

I no intenten barrejar temes que no tenen res a veure i intentar manipular qüestions que estan relacionades directament, però que no obstaculitzen l'una en l'altra.

I que es pot pensar que el terrorisme requereix mesures dures, però que al mateix temps podem tenir una policia autonòmica i tenir la seguretat mantinguda en tot l'Estat, fins i tot en la pròpia comunitat.

Per tant, jo crec que esta proposta amb bona voluntat es podria aprovar per tota la Cambra. Però com, efectivament, d'alguna forma demostrarem una actuació negligent per part del seu Govern, doncs jo comprenc que vosté en el seu paper haja d'intentar convèncer-nos d'allò que tanmateix s'ha notat que vosté no està convençut.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramón-Llin.

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

«La passió política va per damunt de...» Más o menos voy a ver si soy capaz de repetirlo. «La passió política va per damunt d'allò raonable», decía un miembro de su grupo.

Bueno, pues yo diría, parafraseando esa intervención del señor Crespo, «el afán de protagonismo va por encima de lo razonable», señora Ramón-Llin. Y va por encima de lo razonable porque no tiene sentido, no tiene sentido que un debate

que se ha tenido en la Cámara hace dos o tres meses, en el que se le dio plazo al Consell para que terminara el período de sesiones para resolver este problema, por tanto cuando hace apenas quince días hábiles que se han transcurrido de ese plazo, ustedes venga a montar este debate falso, este debate falso.

Que usted no sea capaz de aceptar la inoportunidad de una medida cuando se le está insinuando que el tema está a punto de firmarse, pero sucesos coyunturales de gravedad, y por supuesto más prioritarios que el que estamos debatiendo, se han producido desde primeros de año, significa que ustedes carecen de esa sensibilidad política a la que antes me estaba refiriendo. No entiendo cómo no son ustedes capaces de comprender la inoportunidad de su moción.

Y no me diga usted que el señor conseller ha incumplido, porque usted sabe que hace escasamente 17 días que ha comenzado este período de sesiones y estamos aún en el debate de política general del estado de la autonomía, señora Ramón-Llin. Usted sabe perfectamente que no ha habido tiempo material de dar cuenta a la Cámara de ese ligerísimo incumplimiento que usted está denunciando.

Por tanto, vuelvo a repetir, la pasión política, muchas veces habría que traducirla en el afán de protagonismo, hace muchas veces que se incurra en lo que no es razonable.

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 43 en contra i 6 abstencions, és rebutjada aquesta proposta de resolució.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats i diputades.

El nostre grup parlamentari s'ha abtingut en aquesta proposta de resolució. I ens hem abtingut perquè, com tots vostres recordaran, tampoc nosaltres vam votar aquella resolució que el que plantejava era donar suport a la iniciativa del Govern de la Generalitat per arribar a un acord amb el Govern central sobre el tema de la policia autònoma.

I nosaltres no li vam donar suport, ja ho vam explicar aleshores, no perquè no estiguérem d'acord amb la policia autònoma sinó perquè el que nosaltres diem i seguim dient és que l'Estatut d'Autonomia, en el seu article 36, el que planteja és que el País Valencià tindrà, podrà tenir policia autònoma a partir d'una llei de creació de la policia autònoma valenciana.

I nosaltres pensem que això és el que s'havia d'haver fet, això és el que s'hauria d'estar tramitant. I tot cas això és el que haguera demostrat o no si hi havia voluntat política perquè existira una policia autònoma valenciana. I la resta era, ho vam dir aleshores i ara es confirma, anar per uns camins que no eren els que estaven previstos i que en tot cas estaven subjectes a què en un moment determinat es diga: «no, és que ara no toca per això, ara no toca per aquella altra cosa». I evidentment vol dir que nosaltres ací no tenim clara idea del que volem fer amb la policia autònoma valenciana. Tant és així que fins i tot el mateix reglament intern de la conselleria d'Administració Pública planteja «la policia autònoma, creada per llei de la Generalitat», quan tothom sap que ací es va dir que no es volia crear eixa llei.

Per tant, quin és el nostre plantejament? El nostre plantejament és que la manera d'arribar correctament i de tenir manifesta la clara voluntat de les Corts Valencianes de tenir una policia autònoma és crear la llei de la policia autònoma valenciana.

I dit això, només vull lamentar que determinats esdeveniments puguin utilitzar-se per a ja no se sap ben bé quina cosa. Independentment que es puguin entendre raons o no d'altres administracions, el que no es pot fer, i avui hem començat la sessió amb una referència a aquests temes, mal fariem si no tractàrem eixos temes en la seua mesura i amb la responsabilitat que toca. I si utilitzem eixos desgraciats assumptes per a *ara em ve bé per a aquesta cosa i després em ve bé per a l'altra*, crec que anem per un mal camí, cert.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente para explicar la posición de nuestro grupo al respecto de esta propuesta de resolución.

Creemos que quedó bien claro en el debate que se ha comentado que mi grupo coincidía básicamente con el modelo definido por el Consell al respecto de la policía autonómica, y mi grupo lamenta que esta tarde se haya perdido una ocasión de oro y se haya roto el consenso que había mayoritario sobre esta cuestión; y lo lamenta porque le hacemos un flaco favor a esta incipiente policía autonómica y le hacemos un flaco favor, incluso, al propio ejecutivo, al propio Consell que ha de negociar ante la administración central las mejores condiciones de este convenio. Porque ya no va a ser una voz única ante Madrid, reivindicativa de un buen convenio, de una buena negociación, de una suficiente dotación de la policía autonómica, sino que va a haber voces discrepantes o posiciones diferentes sobre esta cuestión.

Creemos que los argumentos que se han expuesto en contra de la proposición ni son suficientes ni adecuados, ni pienso que razonables, porque de la lectura de la propuesta mi grupo desprende que lo que había era una intención de impulso...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Sí, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Fem un esforç entre tots per saber en quin tràmit estem...

El senyor Lamparero Lázaro:

Estamos en el trámite de explicar el voto del Grupo Parlamentario Popular, y está explicando mi grupo lo que interpreta de la propuesta de resolución, que era un impulso a ese modelo de policía autonómica que en su momento aquí se defendió. Y por eso nosotros, naturalmente, hemos apoyado la propuesta, y para explicar nuestro voto...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero, senyor Lamparero, creia que estava raonant amb el president respecte d'aquesta qüestió d'ordre.

Aquesta presidència ha entès que estava explicant la posició d'un altre grup parlamentari i que estava entrant en controvèrsia. Com així ho ha entès la presidència, li he cridat l'atenció. Espere que estiga equivocada la presidència.

El senyor Lamparero Lázaro:

Estimo que la presidencia no se equivoca casi nunca (*se senten algunes rises i remors*). En esta ocasión estima este

diputado que la presidencia se ha equivocado un poco. Porque mi grupo estaba analizando la propuesta de resolución, que era una propuesta de impulso, y además había algo positivo en ella, y es que no se discutía el modelo, cuando en aquel debate sí hubo por parte del grupo proponente incluso pequeñas diferencias de cuestión al respecto del modelo. Algo se había avanzado porque estábamos en condiciones de unir criterios todos los grupos de esta Cámara y haber sacado adelante una propuesta de resolución unánime. Yo lamento que no haya podido ser así y que se haya roto el consenso, y naturalmente reiteramos los argumentos que dimos entonces y quedamos ahora para apoyar esta propuesta de resolución.

Gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.

Proposta 4.253.

Señor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Traigo una propuesta de resolución de mi grupo parlamentario en la que se solicita que las Cortes Valencianas acuerden que por el gobierno valenciano se estudie la posibilidad técnica y económica de prolongar el trazado del ferrocarril de la Generalitat Valenciana, por supuesto, de Alicante a Denia hasta Gandía. No es la primera vez que vengo a esta tribuna para hablar de esta cuestión. En realidad se trata de lo siguiente.

La unión por ferrocarril de Valencia-Alicante es fruto de una política de concesiones del siglo pasado. Se trazó, en primer lugar, un ferrocarril Madrid-Alicante basado en el sistema radial que se puso entonces, no como política planificadora, sino simplemente como una política de intereses de las compañías concesionarias, y, posteriormente, se hizo un ferrocarril Madrid-Valencia, o si se quiere pensar Valencia-Madrid, conectado con La Encina. Es decir, que la unión de Valencia en Alicante en la actualidad por el ferrocarril de vía ancha es una consecuencia, y no una decisión de planeamiento, de los transportes por ferrocarril. Luego aquí no se planificó la unión entre Valencia y Alicante nunca, sino que es una consecuencia de un criterio de concesiones del siglo pasado.

Por lo tanto, estamos en una situación de carencia. Y, evidentemente, esa falta de comunicaciones —en su tiempo por vía terrestre—, con una carretera con muchas dificultades y la carencia absoluta de un ferrocarril claro que uniera Valencia con Alicante, ha creado situaciones de distanciamiento y otras que en mi intervención anterior he hecho mención y que aquí las reitero.

Bien, pero por motivos curiosamente estratégicos, estratégicos prácticamente, se trazó un ferrocarril Alicante-Denia; ese ferrocarril ha tenido mejor o peor fortuna, y nos encontramos con otro trazado también un tanto novedoso, que es la prolongación hace breves años o hace pocos años, relativamente hablando, del ferrocarril de vía ancha Valencia-Cullera que se prolongó hasta Gandía.

Por lo tanto, la línea férrea, aunque sea de distinto tamaño, de distinto trazado, de distinta utilización —lo reconozco— le queda muy poco para que pudiera unirse en un posible trazado Alicante-Valencia si se uniera el de Denia con Gandía.

En la legislatura pasada propuse la unión por vía ancha entre estas dos localidades. Se me dijo de una forma clara que no era competencia de la Generalitat. Evidentemente, no es competencia de la Generalitat. Y como aquí gusta poco instar al gobierno central y evidentemente la política de ferrocarriles del gobierno central es muy confusa, absolutamente confusa, por lo que vamos viendo priman mucho más ciertas espectacu-

laridades que ciertas efectividades, hoy se viene a proponer algo muy sencillo, y es que el gobierno valenciano estudie técnica y económicamente la posibilidad de unir el ferrocarril de Denia con Gandía.

¿Esta es una propuesta de tipo comercial, o una propuesta de tipo de turístico o una propuesta de tipo de un gran porvenir? Yo, señores diputados, diría, en mi modesta opinión, que no. Pero vengo a proponerlo, y daré las razones. Pensar que un ferrocarril de vía estrecha va a resolver los grandes problemas de comunicación, no es cierto. Pensar que un ferrocarril de vía estrecha sin conexión portuaria va a resolver problemas de transporte, no es cierto. Y por lo tanto no voy a hacer un discurso demagógico, pero sí voy a hacer un discurso de tipo político; y lo hago ya, cuando ya en cierto momento al presidente de la Generalitat, en la legislatura pasada, le dije que la vertebración de la provincia de Valencia con la de Alicante sólo se había conseguido por la autopista. El señor presidente hizo alusión a que estábamos vertebrados por el mar. Bueno, pues nosotros y los peces, por supuesto también.

Pero realmente la vertebración de esta Comunidad pasa por ese eje, ese eje que se llama la autopista. Y hay que crear otras, hay que crear otras. Luego, la posibilidad de estudiar y hacer este ferrocarril descansa en la idea de realizar un proyecto político. El futuro es nuestro, para unos más y para quien les habla menos, pero indudablemente hay que pensar en futuro. Y cuando hay un trazado de un ferrocarril, puede transformarse, puede mejorarse, puede hacerse lo que sea; pero, si ni siquiera hay la voluntad política de unir esos dos trazados en un terreno que es fácil unirlos, que es una llanura, sin problemas orográficos ninguno, estamos carentes entonces de esa voluntad política, de esa vertebración de nuestra Comunidad que tanta falta hace.

¿Qué puede costar esto? Todos sabemos que el coste del tren TAV viene a costar 750 ó 760 millones por kilómetro. Todos sabemos que una autovía viene a costar 350 millones por kilómetro —en números redondos—. Todos sabemos lo que vale un trazado de ferrocarril con su balasto en una orografía sencilla y plana. Pero esto no debe de asustarnos. Cuando se hace una mejora, evidentemente política de esa vertebración de nuestra Comunidad, rechazar esto de plano, decir que ni siquiera se considera, es sencillamente hacer una ablación de nuestras posibilidades. Es decir, no entramos en eso porque no queremos entrar, porque no se pide que se haga, no se dice que se ejecute mañana, sino simplemente que se estudie. Y el costo no es tan gran cosa.

Señoras y señores diputados, también quisiera lamentar ciertas ausencias en esta Cámara y de personas que tienen una vinculación política con las ciudades por las que pasa el ferrocarril de vía estrecha y por donde pudiera pasar. Pero, claro, esto no es cosa mía. El interés de las cuestiones lo dan los votos y no mis palabras.

También sé que se me va a decir que hay un programa de ferrocarriles de la Generalitat en la ciudad de Valencia, en donde se hace una inversión importante que yo aquí considero en todo su valor. Se me puede decir cualquier cosa. Una vez se me puede decir que éste es un tema estatal y otra vez se me puede decir que es un tema autonómico; pero lo que no se me podrá contradecir es que lanzar esta idea —que no es nueva— de esta unión, hoy, por ferrocarril entre las dos capitales más importantes de nuestra Comunidad tiene un sentido político importante, aparte de unas consecuencias de tipo de transporte, aunque sean secundarias, de unas consecuencias de tipo turístico, que pueden ser interesantes, y unas consecuencias de voluntad del gobierno de esta Comunidad, de nuestro gobierno, de llevar adelante una verdadera unión de todas las ciudades, de todas las comarcas y de las tierras que comprenden nuestro viejo reino y la actual Comunidad.

Esta propuesta es sencilla. Sólo pido el estudio. Si tienen los señores diputados la voluntad de entrar por ese camino, lo veremos inmediatamente. Si no lo tienen, yo volveré una y otra vez con propuestas semejantes porque creo que estoy haciendo un favor, estoy haciendo un intento de entendimiento entre todos los hombres y todas las comarcas que componen nuestro territorio autonómico.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Muchas gracias, señor Crespo.
Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president. Senyories.

En primer lloc vull agrair-li al diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula l'anàlisi històrica de tota la problemàtica del ferrocarril al sud de la Comunitat Valenciana.

Com sempre, el senyor Filiberto Crespo les exposicions de motius les adorna. Però tornant al text de la proposta de resolució, que és allò que anem a debatre ací, diu que les Corts Valencianes acorden que el govern valencià estudeie la possibilitat tècnica i econòmica de prolongar el traçat del ferrocarril. A açò he de dir-li que ha estat estudiat tant per Renfe com per la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, en unes conclusions en els dos casos negatives. Per tant, cap dels estudis que s'han realitzat sobre la prolongació del ferrocarril Dénia a Gandia han mostrat en les seues conclusions la suficient viabilitat tècnica i econòmica per a realitzar la citada obra.

I també vull dir-li que en el transcurs de l'esdevenir històric han passat moltes administracions per aquest país i que, no obstant això, cap ha tingut eix interès. Nosaltres sí que tenim interès en resoldre'l. Li he dit que el que vosté demana ho hem complert i, simplement, jo el que li recomanaria seria que demane els estudis que ja estan realitzats, tant per la conselleria com per Renfe. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. Senyories.

Senyor diputat, li agrairé les seues paraules i li he de dir que els adorns van en funció de les possibilitats.

Quant a l'estudi que vosté em diu, vosté confon dues qüestions, dues qüestions fonamentals. Diu que no hi ha possibilitats tècniques ni econòmiques. Mire, jo el d'econòmiques m'ho crec, però tècniques, no s'ho creu ningú dels que estan ací en esta cambra. Per una senzilla raó. Possibilitats tècniques d'unir Gandia amb Dénia, és de les coses més senzilles.

Si vosté em diguera, que una part del metro de València, té una impossibilitat de tipus tècnic i s'agreuja la seua realització, jo m'ho crec immediatament. Si vosté em diu que cal fer un ferrocarril per baix d'un riu o per baix de la mar, o passar-lo per damunt d'un barranc o d'un riu molt gran, li puc dir que té alguna dificultat tècnica. Però tècnicament unir Gandia (rialles) amb Dénia, és una cosa que no s'ho creu ningú.

Una altra qüestió és que vosté diga que eix ferrocarril per exemple, no és rendible o que el cost de la seua producció, la seua realització, està molt fora de les possibilitats del Govern valencià. Tot això li ho puc admetre. Però jo ja li he dit i he reconegut en un principi, que cabia eixa qüestió, perquè alguna cosa conec —no del tot— els estudis que s'han fet. De tècnica,

ho rebutge completament. Bé, econòmicament, li puc dir que sí. Però es tractava d'un problema polític. I he dit eixes raons adornades, segons vosté, en el proemi de la meua intervenció que tant li ha agradat, quines eren les raons que no vaig a repetir ara.

La vertebració, la unió, fer una continuïtat de totes nostres terres, és una qüestió vital per al Govern de la Generalitat, siga del signe que siga; si es creu en l'autonomia. Siga el Govern que siga. I precisament la unió entre les terres de la província de València i les terres de la província d'Alacant, és una unió més necessària i cada vegada més. I no done ací la raó perquè no vull fer un discurs de qüestions que no vénen al cas.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Senyor Crespo.

No magnifique el que jo he dit. Jo he dit la suficient viabilitat tècnica i econòmica. I si vosté coneix els estudis, doncs no cal comentar-ho més. D'una altra banda m'alegra, el meu grup s'alegra molt del seu fervor autonomista. Mai és tard.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 36 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida, hem votat favorablement aquesta proposta de resolució perquè la veiem encertada tant en la seua redacció com en el seu contingut. Perquè efectivament, fa falta eix estudi, que estudis cal dir que se'n poden fer de moltes maneres, i que segons com es facen donen un resultat o en donen un altre. I que el es tracta és que en eix estudi, al mateix temps de propostes tècniques i estudis econòmics, es pose voluntat política per tal que realment es porte a efecte un determinat projecte.

Jo crec que, ací, en definitiva, el que està en joc és una determinada concepció que el Govern central i el Govern autonòmic opte, no solament perquè les comunicacions es facen per carretera, sinó que també tinga unes mires de futur en el tema del ferrocarril.

Nosaltres creiem que invertir en ferrocarril és important, perquè en definitiva és apostar pel futur, tenint en compte, i han passat anys importants de crisi energètica; i, per tant, és important optar pel tema del ferrocarril. Però a més a més, estem d'acord lògicament en els arguments que s'han donat sobre la vertebració del sud i del nord del País Valencià.

Nosaltres creiem que, fins i tot, el tema de la rendibilitat econòmica no és alguna cosa que es deu contemplar. Perquè un servei públic, la rendibilitat econòmica és relativa. Sobretot tenint en compte, que si haguérem de donar el mateix tracte a tots els serveis públics, segurament hauríem de tancar-los tots. Fins i tot, doncs, algunes qüestions com les que s'han plantejat abans de la creació de la policia autonòmica, no faria falta ni crear-la, perquè tampoc seria rendible econòmicament.

Des d'eix punt de vista, i per aquestes raons, hem considerat que calia donar suport a aquesta proposta de resolució; i dir que, dificultats tècniques, efectivament en poder existir. Però

segurament existiran més, doncs, en haver de travessar Despeñaperros, per fer el TAV de Madrid a Sevilla. I segurament també s'hauran trobat amb eixes dificultats, però tenint en compte que estem en l'era de l'alta tecnologia, doncs jo crec que les dificultats tècniques no és un argument per votar en contra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Nuestro grupo ha votado afirmativamente, y ha votado por varios motivos. En primer lugar, porque se nos pide bien poco. Se nos pide la versión ferroviaria del programa laboral de aquel fraile que decía «que bajemos al huerto y trabajéis, y subamos y cenemos».

O sea que las Cortes encarguen... Yo pensaría más coherente que se nos traiga un proyecto estudiado, reflexionado, un partido que tiene una propuesta seria que hacer, la reflexiona, la valora. Y conscientemente, la presenta y la defiende.

Pero en fin, ¿quién se atreve a votar en contra una cosa que, en definitiva, es evitar que demos la vuelta por la Mancha los valencianos cuando vamos a estar viajando dentro de nuestra propia autonomía? Si hemos de viajar a veces, inclusive hasta Albacete, porque hay determinado ferrocarril que hace un trayecto Albacete hasta Alicante, y después de dos horas y media llegamos a un destino que en hora y media se podía realizar.

Pero para nosotros es importante algo más que ir a golpe de ocurrencia. Porque, cuando existe la posibilidad del tren de alta velocidad, se pide el tren de alta velocidad. Cuando hay la posibilidad de ensanchar por vía estrecha, se pide por vía estrecha. Cuando hay de vía ancha, se pide por vía ancha. Y ahora, en este momento, nos encontramos que Valencia puede ser una exposición permanente de distintos anchos de vía, enfrentados como si fuera un cordel dentro de un bolsillo.

O sea, ancho de vía española. Ancho de vía europea, que se va a hacer en el tramo de Fuente la Higuera. Ancho de vía europea, que se va a hacer en el tramo Barcelona-Valencia. Ancho de FEVE, que va a funcionar por el metro, saliendo por la calle, etcétera, etcétera. Y ancho de ferrocarril, que se pretenderá —supongo— para que pueda continuar por el tramo que en la actualidad funciona entre Dénia y Alicante.

Nuestro grupo está consciente de lo que se ha dicho, de que esto es un proyecto. Consideramos que esto se tiene que defender como un gran proyecto, un gran proyecto de una comunidad es un proyecto global, en donde se valoran perfectamente necesidades, opciones, financiaciones... y no las rentabilidades económicas, como parece que se ha dicho por aquí.

Hay momentos que las rentabilidades sociales, he oído hace mucho tiempo que también tenían que tenerse en cuenta. Y lo he oído por parte de personas que se vuelven atrás en estos momentos, quizá de ese mismo planteamiento, se hacían otros... Nuestro grupo pretende que sería mucho más positivo ese debate pendiente que tiene esta Cámara sobre las necesidades o la demanda de la Comunidad Valenciana en materia ferroviaria.

Y hablaríamos del ferrocarril de Santander. Y hablaríamos a lo mejor del ferrocarril estratégico de Alcoy a Dénia por Carcaixent. Y hablaríamos de este ferrocarril. Y hablaríamos del tren de alta velocidad. Y hablaríamos del ferrocarril de Valencia a Pau. Y hablaríamos del tren de Valencia a Cuenca. Y hablaríamos de muchas más cosas. Porque nuestro grupo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós. «Habláramos», però és que estem en un altre tema, senyor Quirós. Estem en el tema d'un ferrocarril determinat.

El senyor Quirós Palau:

Poreste motivo decimos que hemos apoyado esto. Pero nos parece mucho más coherente nuestra propuesta futura, que ésta es parte de la nuestra. Es un debate global sobre las necesidades ferroviarias, que todavía esta comunidad no ha exigido al gobierno central y estamos dejándonos llevar por la autoridad central, como siempre.

Hora es que, aunque no nos hagan caso, nosotros presentemos ese gran proyecto global, ese gran proyecto global, y no simplemente remiendos. No una ensalada de ocurrencias. Porque la Generalitat debe tener en cuenta el deseo de todos los valencianos y su beneficio global. Y eso es lo que pretende nuestro partido. En este momento nuestro grupo apoya parcialmente esa propuesta que es un simple estudio. Y en el futuro plantearé ante la Cámara el debate global que consideramos que es lo que realmente resolverá el problema.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Proposta de resolució 4.254.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

La proposta de resolució que presenta el nostre Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, diu textualment: «Les Corts Valencianes exigeixen al Govern valencià que cap institució de la Generalitat participe o done suport a activitats que propugnen la idea dels anomenats Països Catalans.»

Existeix senyors diputats, al nostre criteri, un atac permanent a la integritat territorial de la nostra comunitat. Un atac permanent a la seua personalitat diferenciada. Es conculca d'aquesta forma el nostre Estatut d'Autonomia i la mateixa Constitució espanyola. I això, per quant en el text del nostre estatut, es conté en el seu article tercer molt clarament, que el territori de la comunitat autònoma comprén el dels municipis integrats en les províncies d'Alacant, Castelló i València.

Per altra part, la mateixa idea de Països Catalans suposa la consideració que la nostra comunitat és part, conjuntament amb Catalunya, Balears i altres territoris, d'una hipotètica nació. Esta idea és manifestament anticonstitucional. L'article 145 de la Constitució espanyola diu en el punt un, que en cap cas, en cap cas, s'admetran la federació de comunitats autònomes.

En l'apartat dos del mateix article 145, s'assenyala que els estatuts podran preveure els casos, requisits i termes en què les comunitats autònomes podran celebrar convenis entre elles, per tal d'acomplir i prestar serveis, serveis que els siguen propis. Però és evident que no és així el cas.

Jurídicament, constitucionalment, la idea dels països catalans queda palesa que és inviable i que a més a més, com he dit anteriorment, és un atac a la personalitat diferenciada de la nostra comunitat i a la seua integritat.

Doncs, bé, eixa idea plasmada gràficament, fins i tot defensada obertament, apareix en multitud de publicacions que s'utilitzen en els centres docents valencians, i porta en moltes ocasions missatges subliminars sobre la llengua catalana com a sosteniment d'eixa entelèquia dels països catalans. Manipulen i falsegen dades històrics que a alguns en la seua demència els porta a negar la nostra pròpia història.

En molts dels llibres de text i consulta dels alumnes valencians se'ls pregunta per eixos països catalans. En aquesta realitat té una responsabilitat el govern valencià i la seua conselleria de Cultura, Educació i Ciència, que permet estat de coses amb una passivitat que fa pensar a molta gent que puga existir un grau de complicitat. És necessari, per tant, acabar amb qualsevol posició que pose en dubte la fermesa del govern valencià en la defensa del nostre Estatut, de la Constitució, i en definitiva de la integritat i personalitat diferenciada de la nostra comunitat.

I per tal d'aconseguir est objectiu que hauria de ser sagrada obligació del govern valencià i mandat estatutari constitucional s'han d'acabar les ajudes a totes aquelles associacions, grups i activitats que propugnen la idea dels països catalans. I s'ha de dur a terme una política d'inspecció educativa encaminada a evitar la utilització de text, llibres de consulta, que no compten amb la pertinent aprovació de la Generalitat Valenciana.

Perquè han de saber, senyories, que en col·legis valencians s'estan utilitzant llibres que compten amb l'aprovació de la Generalitat, però de la catalana no de la valenciana. En conseqüència són llibres escrits en català i amb mapes de Catalunya, que moltes vegades no porten cap referència a la Comunitat Valenciana ni a res que siga estrictament valencià.

Estos fets creen un fort malestar entre pares i alumnes. La inspecció educativa, la mateixa conselleria saben, o haurien de saber, que en molts col·legis s'estan donant estes situacions, i que llibres de valencià, fins i tot de ciències naturals i altres assignatures estan sent vehicle del que denunciem per mig d'aquesta proposta de resolució.

Urgeix posar fi a estes situacions, i la màxima responsabilitat per a posar fi a estes situacions recau en la pròpia Generalitat Valenciana. Per això presentem esta proposta de resolució a les Corts per tal que cap institució de la Generalitat participe o done suport a activitats que propugnen la idea dels països catalans, amb l'esperança de comptar amb el suport de les Corts, i poder d'esta forma acabar amb esta campanya antivalenciana que comporta afirmacions per les quals la llengua, la literatura, la cultura en general, fins i tot la ceràmica, l'art, la gastronomia i tantes altres coses pertanyen a l'àrea catalana.

Per a evitar confusionisme i l'espòli a què està sotmesa la nostra cultura i també la integritat territorial de la nostra comunitat, el nostre grup parlamentari presenta esta proposta de resolució esperant que puga comptar amb els vots suficients d'esta cambra.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Uno de los inconvenientes de un debate, consecuencia del de política general de resoluciones, tan abierto como el que estamos celebrando por el número de resoluciones presentadas, hace que algunas de esas resoluciones, como ésta que estamos aquí ahora analizando, ni tenga que ver, en nuestra opinión, para nada con el debate de política general, ni se deduzca en ninguna de sus variantes, directas o indirectas de ese debate, sino que es una propuesta de resolución que nos parece que está exclusivamente en la mitología de un grupo parlamentario determinado que tiene sobre esta cuestión una insistencia que ya es también, como se ha dicho antes, una insistencia añeja, y que creo que solamente responde a su

peculiar manera de contemplar la situación cultural de identidad política de la comunidad. Solamente creo que es este grupo el que lo plantea así.

No obstante, como mi grupo pretende responder a todas las cuestiones planteadas, también a ésta, naturalmente, va a responder.

A nosotros nos parece, y nos ha parecido siempre, y como grupo parlamentario así lo hacemos, que las actuaciones que la Generalitat pueda tener, o el gobierno valenciano pueda tener en materia cultural, de defensa de nuestra identidad cultural como pueblo, las instituciones que nos son propias y que están en nuestro Estatuto de Autonomía, es decir, toda esa realidad política que es la Comunidad Valenciana, la defiende el gobierno muy bien.

Por lo tanto hacemos una política en todos los aspectos, tanto interior como de cara al exterior, que es una política de confianza y sin complejos de ninguna clase, sino defendiendo lo que es nuestro, y además dentro del cuadro constitucional, que —justamente se ha señalado aquí— en su artículo 145 establece prohibiciones para cierto tipo de federaciones —cosa que el Gobierno de la Generalitat cumple a pie juntillas—, así como los posibles convenios de colaboración o cooperación que puedan existir.

Igual lo dice el estatuto en su artículo 146, y por lo tanto no sólo es que el Gobierno lo cumpla, porque tiene que cumplirlo, porque hace una actividad absolutamente constitucional, sino que también tiene celo justamente en defender lo que es nuestro y nos pertenece, nuestra cultura, nuestra lengua y nuestras instituciones.

Sin embargo, en esta resolución lo que aparece es lo de siempre, es el problema de un cierto complejo de inferioridad respecto a otras culturas, es una sensación de estar permanentemente agredidos, una especie de fantasmas que aparecen por ahí y desaparecen. Y lo que desgraciadamente ocurre con estos planteamientos es que después de hablar de un permanente ataque de no se sabe quién, la consecuencia de este planteamiento es que después hay que censurar y hay que, naturalmente, tratar de atrapar a los fantasmas y machacarlos, a ser posible.

Es decir, que plantea, digamos, una situación un poco paranoica, es decir, hay unos ataques y por lo tanto hay que encontrar un chivo espiatorio para poder saciar esas incertidumbres y desconfianzas que se siembran.

Nosotros creemos que esto puede ser un planteamiento que el Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana haga, creo que es una percepción equivocada de la realidad, que para nada tiene que ver esto con la actividad del gobierno, ni tampoco con las preocupaciones y la manera de percibir los problemas que tenemos los demás grupos, y desde luego el mío. Que es una cuestión que satisface ciertas ansias de protagonismo y de identidad política de un grupo, por otra parte pequeño de la Cámara, y por lo tanto nos preocupa bien poco este planteamiento.

Tendremos que decir, junto con esto, que tampoco vamos a ceder en cuestiones básicas también para la convivencia de los españoles, y de los valencianos en particular, que son los derechos absolutamente legitimados por la Constitución, como es la libertad de expresión, la libertad de discusión científica en materias de ciencias, en materias de ciencias naturales, que se ha citado aquí, en materia de historia o en materias filológicas, donde la discusión es algo permanentemente abierto porque si no la ciencia no podría naturalmente progresar.

La crítica, la autocrítica, el sentido agnóstico que hay que tener en las cuestiones culturales, o relativistas al menos, son cuestiones que yo creo que desde Galileo se tienen claras, y que por lo tanto la crítica constructiva, constante, es lo que hace progresar la idea de los pueblos y su propia identidad en el pasado, en el presente, sobre todo, y en el futuro.

Por lo tanto en estas cuestiones no entraremos, porque todo lo que no sea esto no va más que en el sentido de azuzar, podríamos decir, «la caza de brujas», y como ya conocemos lo que significa históricamente «la caza de brujas», no van ustedes a convencernos de que este es el camino que nos interesa.

Por lo tanto, por las razones dichas y por otras muchas más que se podrían decir, vamos a rechazar naturalmente su resolución.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Afirmava, senyor Asensi, que la qüestió que planteja el nostre grup no té res a veure amb una proposició conseqüència d'un debat general.

Nosaltres pel contrari creiem que sí que té a veure, i el fet que la Mesa l'haja admés a tràmit és conseqüència que està d'acord amb el Reglament, amb conseqüència el seu raonament cau amb el seu propi pes...

El senyor vice-president primer:

Senyor Giner, han de fer tots els diputats un esforç per tal que en la seua argumentació no impliquen la Mesa de les Corts.

Sap vosté, millor que ningú, com de magnànima ha sigut aquesta vegada la Mesa de les Corts justament com a últim moment en el tema de la deliberació de mocions respecte el debat de política general, i s'ha plantejat en la Junta de Síndics. Vosté ho sap molt bé, només han estat rebutjades les que tenen defecte de forma, i res més.

El senyor Giner Giner:

Senyor president...

El senyor vice-president primer:

Faça un esforç per a no implicar la Mesa de les Corts en la seua argumentació.

El senyor Giner Giner:

Senyor president, tan sols...

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner, continue elaborant el seu criteri de defensa de la seua proposta sense implicar la Mesa de les Corts.

El senyor Giner Giner:

Sense implicar a la Mesa de les Corts, senyor president, continue amb el meu raonament.

Senyor Asensi, la insistència del nostre grup en plantejar aquesta qüestió respon a què per part del govern valencià i del grup polític que el sustenta no hi ha hagut al llarg dels últims anys una resposta adequada, una resposta clara, que m'haja permés el que esta qüestió no s'haguera de plantejar de nou, i a les proves em remet, perquè al llarg d'est mateix curs són moltes les queixes que hi ha hagut per part de pares, d'alumnes en els diferents col·legis de la nostra comunitat denunciant est mateix fet.

Vostés amb la seua posició l'única cosa que estan patentitzant massa vegades és una ambigüitat, quan no una connivència en est mateix fet. No hi ha molt de cels perquè vostés pareix que respecten la personalitat, la pròpia integritat territorial de la nostra comunitat, però ho fan de dret no de fet.

Per desgràcia els països catalans, la idea dels països catalans

i la seua presència moltes vegades en el suport que se li dona des de la pròpia Generalitat és costant, repetida. No existeix cap de paranoia, senyor Asensi, en el nostre grup, potser en les seues conductes existeix alguna cosa de freudiana.

En la cambra el que s'ha de fer és respectar les lleis, i això és el que nosaltres demanem i exigim, que respecte l'Estatut i que respecte la pròpia Constitució Espanyola.

No res més, senyor president.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

No, no quisiera que se me interpretara mal, en el sentido de que no es que le acuse a usted de que no pueda plantear lo que quiera, le digo que no se ampare en una resolución que ha sido generosa de la Mesa, en una apertura del debate, para decir que tiene usted derecho a hacerlo.

Si usted tiene derecho a hacerlo, lo que decimos es que, en un debate como éste, debe centrarse en las cuestiones que se deducen de la comunicación del gobierno y del debate posterior, que esto que usted ha presentado no tiene nada que ver en absoluto con ese debate. No tiene nada que ver. Que usted tenga derecho a presentarlo, nos parece muy bien, pero digo que desde nuestra opinión es algo que no tiene nada que ver con lo que se ha dicho en el debate.

En segundo lugar, yo creo que el Gobierno y mi Grupo Parlamentario para eso está también, el Gobierno es un exquisito y riguroso cumplidor de la legalidad vigente, de la Constitución, y de todo lo que implica las instituciones de la Generalitat y, no solamente lo es, sino que además lo practica, constantemente lo practica. Ahí están las leyes de uso de valenciano, ahí están las normas de fomento de la lengua y ahí está todo lo que se refiere a la política cultural que se ha hecho gracias a esta Cámara también que ha podido —creo— avanzar mucho en lo que supone un gran consenso social valenciano en torno a esas cuestiones.

Luego no venga usted ahora a trastocar algo que ha costado mucho mantener y es muy importante como patrimonio de los valencianos, porque tenga ciertas ensañaciones sobre fantasmas más o menos que vagan por ahí y que usted cree que están aquí penetrando, incluso territorialmente dice: que tenemos un ataque territorial. En fin, que yo sepa no hay enclaves extranjeros en nuestra Comunidad, ni cabezas de puente, ni hay una estrategia, en fin, yo creo que eso son alucinaciones en el sentido no psicológico sino más bien en el sentido coloquial, es decir, que se imaginan cosas que no existen. Ya lo decía Heidegger: «la realidad depende de como cada uno la interprete y le dé significado». Yo no creo en Heidegger, pero él lo decía así. Si usted le da ese significado, pues allá ustedes con su política, no pasa nada. Pero ese no es el significado que le da la mayoría del pueblo valenciano representado en esta Cámara, no es ese el significado que le da.

Luego, si quiere hablar de colegios, pues plantéelo usted en otro trámite parlamentario, también tiene derecho a hacerlo, pero no es el debate que queríamos tener aquí, sino es un debate general, en todo caso sobre la cultura y sobre la realidad cultural de la Comunidad Valenciana que creemos que está suficientemente defendida a través de las actuaciones de la Generalitat y del Consell en particular.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Giner.

Comienza la votación.

Votos a favor, 34; en contra, 50. Queda, pues, rechazada la propuesta de resolución.

El señor Mollá tiene la palabra para explicación de voto.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució. Hem votat en contra, en primer lloc, per una raó pràcticament formal, i és que en la seua defensa es fa una intervenció apocalíptica per part del senyor Giner sobre l'atac permanent a la integritat territorial al voltant del tema dels països catalans, probablement es podria plantejar que el que fóra era un ànim expansionista i per tant serien altres els que estarien en la defensa...

El senyor president:

Senyor Mollà, és que serà molt difícil que jo puga aguantar el torn de rèplica. Li pregue que defense la seua posició.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Nosaltres no compartim en absolut que hi haja alguna lluita en els àmbits territorials, ni res d'això, i per tant, pensem que això no ens podria justificar a nosaltres mai votar favorablement aquesta qüestió. Però hi ha un altre tema, i és el tema del propi contingut. Diu: «les activitats que propugnen la idea dels anomenats països catalans», és a dir, es tracta de perseguir una idea, una idea que evidentment quan es vol extralimitar les coses jo no dic que no hi haja eixit eixa interpretació, pot ser una interpretació territorial. Hi ha una altra interpretació que és la que fa la Reial Acadèmica de la Llengua que diu que evidentment la llengua catalana és una i el valencià és una variant de la llengua catalana que es parla al País Valencià, en la seua major part, i que els valencians la tenim com a pròpia, però que, naturalment, forma part d'eix tronc comú de la llengua catalana.

I, per tant, en moltes ocasions quan es parla possiblement de països catalans del que es parla és simplement d'una cosa tant demostrada científicament com que la pròpia Reial Acadèmica de la llengua ho diu, i és que existeix una unitat de la llengua en el sentit de ser la llengua catalana, i els valencians tenim el valencià com a pròpia en eixa variant.

Però, què passa?, que a continuació i del que es planteja és la persecució de la idea. Efectivament es parla que hi hauria llibres que s'haurien de retirar. Anem espai, això ja està passant. Efectivament, en alguns llocs s'estan segrestant llibres, efectivament això ja està passant. La persecució de la idea condueix a això, i al final d'eix procés a l'hora de determinar quants llibres s'han de cremar, possiblement, fins i tot algunes propostes de resolució de les que s'han fet aquí per un determinat grup haurien d'anar a la foguera, perquè a la millor no tenen l'accent on toca i de la manera que toca. És a dir, eixa idea, eix concepte de persecució al que són no qüestions objectives sinó idees, al que ens porta és a la barbàrie, a la bogeria efectivament, perquè açò és tot el contrari de la cultura, i efectivament aquí és on es podria portar el que aquestes Corts comencen a aprovar resolucions sobre la persecució de les idees.

Nosaltres de cap manera estem per perseguir les idees, per cremar llibres, per segrestar publicacions, ni per fer tota eixa sèrie de coses que malauradament en alguns llocs ja s'han començat a fer. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana número 4.255. El senyor Farnós té la paraula.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En aquesta resolució pareguda a la que representàvem fa un temps sobre el soterrament de la via fèrria, demanem que s'insti al Govern de la Nació perquè sense demora realitze, execute, el desviament de la carretera nacional 340 al seu pas per Castelló.

Lògicament podríem organitzar, podríem utilitzar els mateixos arguments que hem dit aleshores, tanmateix creiem que encara més en aquest problema l'assumpte és més greu, és més greu perquè han passat els anys i eix problema s'ha anat agreujant i hui en eixa carretera 340 al seu pas per Castelló, és molt dur dir-ho, però pràcticament ens trobem quasi en una situació tercermundista.

Carretera que a la vegada és carrer i que com carrer s'ha anat convertint quasi en un centre comercial, en magatzems, en tendes. Imaginen-se vostés el caos que allí pot haver. Mai se sap si fer eixos 2, 3 quilòmetres que creuen Castelló en la seua perifèria, pot durar un hora o pot durar dues hores poder-los passar. Lògicament, depén del que es diu en aquests termes de l'hora punta.

Si abans, fa 2 o 3 anys, precisament intervenia jo en aquesta trona parlant del semàfor d'Europa, hui he de parlar ací de la parada d'Europa, que tot el món no utilitze l'autopista, molts utilitzen la carretera, jo els assegure que quan arriben a Castelló eix pas, eix travessar Castelló mai se sap quant pot durar.

Tampoc creiem que és un problema de governar millor o pitjor segons el signes de l'ajuntament de Castelló, reconeixem que la institució municipal tan governada pel Partit Socialista abans en 3 legislatures com ara el Partit Popular, han fet un esforç ja que ha estat evident que ha estat un tema extremadament debatut, constantment negociat i tanmateix veiem que les solucions com és afrontar quant abans eix desviament no arribe.

Tampoc m'avance que ens valen les excuses que s'han fet estudis, que s'han fet projectes, que s'ha negociat insistentment diria jo, que s'han organitzat comissions, però el tema segueix aquí sense resoldre's.

Jo fent referència al que abans ha parafrasejat una frase del meu company Filiberto Crespo quan deia que la passió, i després el diputat Callao ha parlat dels protagonismes polítics que imperen sobre les raons, jo crec que aquest és un tema on no hi ha passió política perquè és un tema on els partits polítics en la seua ideologia no han de tenir massa fe en ells, ni tan sols hi ha un afany de protagonisme per aquest diputat, ja que reconec que des de Castelló totes les institucions han fet sempre un gran esforç, i tanmateix a l'hora de fer eixes inversions, una vegada més, Castelló està marginada.

Estem veient com aquests dies el problema apareixia arreglat, que s'anaven, fins i tot, a visitar les obres, una vegada més hi ha una aturada no sé si per un manca de pressupost o perquè encara més algú vol fer més estudis, més projectes o inventar alguna comissió.

El senyor president:

Torn en contra, senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, efectivament, la societat de Castelló està d'acord en què el desviament de la nacional 340 es porte a terme. Però, fent una xicoteta memòria històrica també m'agradaria recordar que algunes autoritats d'una certa època es van oblidar que allò era una carretera nacional i no es va tenir en compte a l'hora de projectar les alineacions que hi ha al voltant d'eixa carretera. I, eix ha estat el problema que durant 25 anys ha patit la ciutat de Castelló. Això volia recordar perquè cal recordar aquestos temes.

Anant al fil de la seua proposta de resolució, he de dir-li que no val el que diguen els reculls de premsa, sinó el que vull dir-li és que les obres del desviament de la nacional 340 es licitaran a finals de l'any 1992, com així ha explicat el secretari general d'infraestructura del Ministeri d'Obres Públiques, el senyor Emilio Pérez Touriño després de la reunió que va mantenir amb l'alcalde i el governador de Castelló. El projecte sobre la variant de la nacional 340 és el primer objectiu del Ministeri d'Obres Públiques i Transports per a l'exercici de 1992. Per tant, el Govern de la Nació ja ha expressat la seua voluntat de deixar les obres ratificada aquesta setmana en un contestació a una pregunta del diputat socilista Paco Arnau.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Nebot, no vull entrar en controvèrsies històriques de qui té la culpa. El problema està aquí i el nostre afany, com li he dit abans, és resoldre-ho. No vull parlar de situacions de detalls, possiblement si s'haguera solucionat el problema hui no portaríem ací est tema a debat.

Jo m'alegre d'escoltar-li un cosa: que llegim menys la premsa, que no ens fiem de la premsa i que ací el que val és la seua paraula que quedarà en les actes d'esta sessió en la qual ens comuniquen oficialment, per part de l'Administració, que les obres de desviament de la 340 seran licitades abans de finals de 1992. I amb això em sobra.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Farnós.

Comença la votació.

Vots a favor, 33; en contra, 43. Queda rebutjada la proposta.

Algun Grup desitja explicar el vot?

Se suspén el Ple que continuarà demà a les nou i mitja.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 43 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre
 Calle Núm.
 Teléfono Población
 Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.